

Perry Rhodan

KURTBRAND

Mezihra na Siliku

Knihovnička Perry Rhodan 67

Přeložil Jaroslav Kuřák

Na Zemi se píše říjen roku 2041. Sluneční soustavě vládne Administrátor Perry Rhodan, muž, který se kdysi na Měsíci spojil s mimozemšťany z Arkonu a na oplátku za jejich vyléčení získal přístup k, vysoce vyvinuté arkonidské technice.

Od té doby uplynulo mnoho desítek let. Perry Rhodan se stal prakticky nesmrtelným, prožil mnoho útrap a bojů, ale stále sledoval jediný cíl - nedovolit, aby Země padla za obět' nepřítelům z kosmu a posílit lidstvo natolik, aby případně přežilo i bez něj.

Mezi jeho hlavní protivníky patří i centrální počítač arkonidské říše, takzvaný Regent, který řídí největší vesmírnou říši Galaxie. Regent se s Rhodanem spojil, protože potřeboval jeho pomoc v boji proti nepříteli z jiného časoprostoru. Nicméně partnerství člověka s počítačem může být ošidné...

O tom je další z příběhů Perryho Rhodana, muže, který si vzal za ženu mimozemšťanku, krásnou Arkonidanku Thoru...

^ A ^ .

Nervy třiaosmdesáti mladých mužů dnes nebyly tak úplně v pořádku. Čím více se blížila jedenáctá hodina, tím lhostejněji vypadala každá tvář. Všichni se snažili zamaskovat své vnitřní rozčilení, ba dokonce se pokoušeli vyzařovat sebevědomé přesvědčení.

Třiaosmdesát mladých mužů v průměrném věku jedenadvaceti let mělo dnes v jedenáct hodin podle služebního plánu Vesmírné akademie Slunečního impéria nastoupit ve velké aule, aby od velitele Akademie získali dekrety poručíků vesmírné flotily, nebo jim bylo sděleno, že ještě musejí absolvovat kurz v kosmu, kterým by doplnili chybějící vědomosti, a pak by je po roce čekala

další zkouška.

Jedenáctá hodina znamenala pro třiaosmdesát kadetů Akademie důležitý okamžik jejich Života. Pro mnohé z nich byla natolik rozhodující, že od této chvíle mohl jejich život znamenat nepřetržité nasazení ve vesmíru.

Jedenáctá odbila.

Třiaosmdesát kadetů se postavilo do pozoru.

Velitel byl přesný.

Velké křídlové dveře za pódiem se rozletěly a do sálu vstoupil velitel Vesmírné akademie se svým Štábem. Dosel až na pódium, kde se zastavil a pozorně se zahleděl na třiaosmdesát tváří. Znal každého jednotlivce nejen jménem, znal také Jejich životy, charakteristické kvalifikace a výkony. Během výcviku nebyl jenom velitelem, snažil se, aby každý z kadetů dospěl k plnému rozvinutí svých schopností.-

Nebyl přítelem mnoha, slov. Několika větami se dostal k jádru věci. Nevzal si k ruce ani seznam kadetů. A vyslovil pouze tři jména.

Tři tváře zbledly. Tři mladí muži sklonili hlavy. Závěrečné zkoušky Vesmírné akademie nesložili. Zůstávali tu ještě na další rok.

I pro tyto tři propadlíky měl však velitel oznáení.

„...tímto neúspěchem se nijak netrapte. Nevzdávejte se, protože Sluneční impérium na vás čeká! I vy se jednou stanete důstojníky flotily, jejími oporami, a já už teď tvrdím - každý z vás se jednoho dne může stát rozhodujícím faktorem, který bude u toho, až půjde o další existenci nebo zánik impéria!

A protože každý důstojník naší flotily znamená ve své funkci určitý mocenský faktor, jsme nuceni být přísní a klást na každého z vás ty nejpřísnější nároky...”

Osmdesátka mužů pak jednotlivě předstupovala. Měli na sobě dosud uniformu kadetů, ale už brzy si měli obléknout služební uniformy vesmírné flotily s hvězdami poručíka.

Nedostali ani den dovolené, ani hodinu. Kdyby kdokoliv z nich požádal, samozřejmě by mu byla udělena. Mladí poručíci však této příležitosti nevyužili.

, Z velitelovy ruky dostal každý svůj dekret, potom se všichni převlékli a prohlíželi si svou první důstojnickou uniformu.

„To bychom měli!“ vyhrkl Tilf Reyno s úlevou a otočil se. „Jak •se v tom cítíš, Thomasi?“

Tilf Reyno, Sved s vikinskou postavou, blondýn s modrýma očima, se otočil ke svému kamarádovi Thomasi Cardifovi.

„Jako ulitá, Tilfe,“ odpověděl Thomas Cardif. „A co ty?“ Vstal a teprve teď bylo vidět, že je to dobře rostlý muž. Tilf proti němu vypadal jako stín. Thomas Cardif vyzařoval osobnost - což bylo při jeho jedenadvaceti letech překvapivé - a nedefinovatelný druh hrdosti, jaký bývá u těchto mladých mužů často zaměňován s

pýchou.

„Sakra," přiznal Tilf Reyno a uznale přikývl, „vypadáš jako nějakej šéf..."

„Nic hloupějšího tě už nenapadlo?" vyjel na něj Thomas Cardif. Ale nemyslel to nijak zle. Byl to mladík s obdivuhodnou povahou, která se projevovala například tím, že mohl všechny kadety Akademie počítat k svým přátelům nebo kamarádům.

Služební plán vyžadoval, aby se každý nový poručík ihned ohlásil u svého bývalého velitele a zjistil, kam bude zařazen. Tilf Reyno a Thomas Cardif měli svého bývalého velitele v útvaru takzvaných Všeobecných sil.

Každý kadet Akademie absolvoval studium „všeobecných". Tady měli nejrozsáhlejší učební plán - počínaje astronomií, spojařinou, astronavigací, technikou motorů, arkonidským hypnoškolením, metalurgií, po dalších třicet speciálních oblastí.

Jejich bývalý velitel jim sdělil, že se mají hlásit u majora Knighta.

Netrvalo dlouho a tři mladí poručíci stáli v pozoru před šedivým Šedesátníkem, na levé oko slepým.

„Poručík Hal Stockman!" zavrčel mladý Iberočan a postavil se do pozoru.

„Poručík Thomas Cardif!"

„Poručík Tilf Reyno!"

Major Knight se na tyto muže podíval, potom vstal, podával jim ruku a gratuloval jim.

„Poručíku Stockmane, budete sloužit na Venuši jako druhý pobočník velitele Dirkana. Připravte se, ve čtrnáct hodin odlétáte. Poletíte kurýrní lodí. To je vše. Děkuji."

Poručík Hal Stockman odešel.

Tilf Reyno byl vyslán na planetu Hellgate, což byla neobydlená stanice na okraji arkonidského impéria, aby tam vystřídal velitele základny poručíka Bingse.

Tato základna, mohutná ocelová kopule, sloužila jako centrála pro příjem hlášení okolních agentů. S pomocí dvou mužů posádky tam měl zachycovat přicházející hlášení podle stupně naléhavosti, buď je ukládat, anebo rovnou posílat na Zemi.

Tilf Reyno odletěl hodinu po půlnoci.

V tuto dobu se jeden z křižníků Slunečního impéria s poručíkem Thomasem Cardifem na palubě snesl na oběžnou dráhu kolem planety Rusuf.

V deset hodin dopoledne stál poručík Cardif před svým novým Šéfem, velitelem malé jednotky Pozemšťanů, plukovníkem Julianem Tiffiorem.

V té chvíli se Thomas Cardif sám sebe ptal: „Proč se na mě plukovník tak divně dívá?" Bylo to poprvé v životě, kdy Thomase něco zneklidňovalo. Musel se soustředit, aby významu slov plukovníka Tiffiora vůbec rozuměl. Ten mluvil o úkolech, které jednotka na tomto arkoniském světě plní, o každodenních potížích, o stále vznikajících sporech mezi Pozemšťany a galaktickými obchodníky, kteří na

Rusufu měli několik sídel.

„...využijte dnešního dne k tomu, abyste se trochu porozhlédli po planetě, poručíku, a zítra v šest hodin třicet minut ráno se mi hlaste k první denní poradě. Díky, poručíku!"

Pak už se plukovník Julian Tiffior, který byl sám zhruba před šedesáti lety kadetem Třetí moci a jenž už své první úkoly plnil s neuvěřitelnou jistotou, díval za čerstvým poručíkem Thomasem Cardifem.

Zhluboka vzdychl. Zavrtěl hlavou.

„Šéfe," říkal si pak sám pro sebe, „mám obavy, že tvé představy v tomto případě asi nevyjdou." Myslel přitom na Perryho Rhodana.

Uvnitř Sluneční říše existoval pouze jeden šéf, stejně jako byl jenom jeden Tiff. Tím Šéfem byl všeobecně míněn Perry Rhodan. A jen několik mužů, mezi než Tiff patřil, mohlo Rhodana klidně nazývat šéfem. Navíc existovalo mezi Rhodanem a Tiffem silné pouto. To nebylo potvrzeno pouze tím, že i Julian Tiffior podstoupil na planetě Poutník, umělém světě, život prodlužující buňkovou sprchu, ale projevilo se to také tím, že mu Perry Rhodan důvěrně sdělil, kdo je Thomas Cardif.

BYL TO SYN THC^Y A PERRYHO RHODANA!

^ ^ ^

Thora, manželka Perryho Rhodana, se zamyšleně dívala na rozlehlý park, rozprostírající se tam, kde kdysi ležela jenom poušť Gobi. Dnes to byl vyložený ráj.

Po pravé ruce se ze země zdvíhaly průmyslové a správní budovy. Naznačovaly, že se tento zázrak v bývalé poušti neoddělitelně spojil i s technikou, politikou a muži ocelových nervů.

Natáhla ruku a zapnula videofon. Počítačová centrála domu se ohlásila. Požadovala spojení s Akademií. „Spojte mě, jakmile bude velitel ochoten promluvit si se mnou."

Ještě se však ani neposadila zpátky do křesla, když se obrazovka rozzářila a objevila se výrazná tvář velitele Akademie. Lehce sklonil hlavu na pozdrav. Thora ho pozdravila úsměvem.

„Ráda bych po delší době opět na vlastní oči viděla, jak kadeti Akademie získávají své důstojnické dekrety. Zítra je předáte, že ano?"

„Lituji," odpověděl velitel a i ve výrazu jeho tváře se projevila lítost, „museli jsme přeložit termín. Mladí poručíci dostali své dekrety už včera a teď už jsou všichni na místě nového působení."

„Škoda," povzddechla Thora. „Díky, veliteli!"

Pak vypnula spojení. Nebylo jí do smíchu. V místnosti seděla sama.

Ona, hrdá Arkonidanka, dcera jednoho z nejstarších a nejslavnějších arkoniských

rodů, manželka Perryho Rhodana, schovala tvář do dlaní a plakala.

Její slzy patřily Thomasi Cardifovi, mladému poručíkovi, který sloužil pod velením plukovníka Juliana Tifflora na planetě Rusuf.

„Perry...“ šeptala a jejím tělem otřásala vnitřní bolest, „Perry, zhřešili jsme na našem dítěti! Udělali jsme to špatně!“

Věděla to, a Perry Rhodan to věděl také. Ale tenkrát, když si uvědomili, Čeho se vzdali, už bylo příliš, pozdě zastavit zahájenou životní cestu mladého muže.

Thomas Cardif musel zůstat Thomasem Cardifem. Přitom pro něj opravdu chtěli jen to nejlepší. Thomas se měl stát pravým mužem a nesměl se ve všem spoléhat na svého otce. Dokud se nestane skutečným mužem, musí si svou cestu prorážet sám. Nikdy neměl pocítit ochrannou ruku svého otce, i když ho nepozorovaně řídila.

To ale znamenalo, že nežil s rodiči a že je prakticky neznal, Vyrůstal osaměle ve studeném světě.

Příliš pozdě na změny!

A dnes zase - příliš pozdě. Thomas už nebyl v Terranii.

Thora se už na svého syna nemohla podívat ani zdálky.

Plakala. Nikdo ji nevyrušoval. Nikdo k ní nevcházela. První dáma sluneční říše se stala osamělou ženou.

Její muž Perry nebyl na Zemi. Nacházel se na planetě Morag II, ve světě, odkud zmizelo šest jeho lidí ve druhé časové dimenzi. Nemohla ho zavolat, nemohla se s ním spojit, aby ji utěšil. Nesměla to.

Ale mohla opustit Zemi.

Směla si vyžádat jednu Gazelu, a na tomto typu průzkumné lodi odletět k Venuši. Každý na ní musel vidět, že potřebuje odpočinek.

Odstartovat tajně z Venuše bylo jednodušší, než udělat totéž na Zemi.

Pro ni, bývalou velitelku velkého arkonidského expedičního křižníku, nebylo problémem řídit malý průzkumný člun. Udělat skok hyperprostorem a nechat za sebou více než tisíc světelných let pro ni byla maličkost.

Novým stanovištěm Thomase Cardifa byla čtvrtá planeta slunce Krela, jménem Rusuf. Thora přemýšlela o svém synovi. Byla na něj hrdá a měla k tomu všechny důvody. Už jen proto, že zkoušky na Vesmírné akademii složil s vyznamenáním. V celé sluneční říši existovalo jenom pět lidí, kteří věděli o existenci Rhodanova syna. Ona a Perry, Arkonidan Crest, Reginald Bull, a jako pátý teď plukovník Julian Tiffloor.

Thomas Cardif složil zkoušky nikoliv jako Rhodanův syn. Nedostal nic zadarmo, ovšem o hodně přišel. O to, co ostatním kadetům nescházelo - o rodičovskou lásku!

S dlaněmi ještě pořád na tváři Thora tiše šeptala: „Perry, Já už to nevydržím! Perry, letím za ním... Musím ho vidět!“

Okamžik zoufalství dnes zvítězil nad tradičním arkonidským vzděláním a

výchovou - přestože Thora byla a zůstala Arkonidankou, přestože po boku Perryho Rhodana nalezla štěstí svého života.

Arkon v dobách svého rozkvětu a mocné expanze přimístil své obyvatele, aby byli sami na sebe tvrdí a přísní, a aby se uměli realitě podívat zpřímá do očí.

Thora si teď vzpomínala na rozhovor, který proběhl mezi dvěma muži, Crestem a Bullem. Bull, impulzivní ale z gruntu upřímný přítel Perryho Rhodana přišel až ke konci rozhovoru a sotva-že uslyšel, o co jde, už zprudka vyhrkl: „Vy jste mi teda fajnoví rodiče! Thoro, pro Boha živýho, co to děláte...“

Dál se tenkrát ve svém vzrušení nedostal. Perry mu položil ruku na rameno a přitom se na něj přísně podíval: „Fajnoví rodiče... Bully! Takhle tvrdé mi to ještě nikdo neřekl. Nemusíš na nás křičet, tlouštíku. My nejsme žádní krkavčí rodiče a na své dítě se

těšíme. Bully, to víš stejně dobré jako Crest: Jenomže Crest dovedl své úvahy dál než my tři dohromady...“

„Jo, jasně, Perry! Takže vy asi fakt nejste krkavčí rodiče...“

„Tak mě nech, prosím, konečně domluvit,“ naléhal Perry. „Dovolíš, Bully?“

„No tak povídej!“ zabručel Bull a ve stejné chvíli pohrozil: „Ovšem jestli zůstanete u svého rozhodnutí, pak se s tebou budu stýkat už jenom výhradně úředně!“

Perry mu mlčky podal vyhodnocení počítače z Venuše.

Bull zpozorněl, ale kroutil hlavou, když Četl, jaký bude mít syn Perryho Rhodana údajně charakter. „Humbuk!“ vykřikoval. „A tomu ty věříš, Perry? Ty chceš, aby osud tvýho dítěte závisel na tomhle výpisu z počítače?“

Ano, na tuto scénu si Thora právě Vzpomněla a znovu prožívala pocity štěstí a vděčnosti, spojené s nadějí, kterou v ní Bullova slova probouzela.

Bull tenkrát vyskočil, udeřil pěstí do stolu a zvolal: „Na takovej pitoměj nápad moh přijít jenom Arkonidan! Čert je vem! Tady je dítě, který se ještě nenarodilo, a vy už mu zařizujete život podle svého...“

Arkonidan Crest sice pobledl, ale zcela klidně odpověděl: „Bully, matkou tohoto chlapce je Arkonidanka Thora! To už jsi zapomněl, jak umí být hrdá a jak dokáže být pyšná? Zapomněl jsi, jak se Thora už mnohokrát stala obětí své vlastní pýchy a jak se jí několikrát podařilo dostat Zemi téměř na pokraj zániku?“

A mám ti připomínat, jaké schopnosti má Perry? A teď si představ, že jejich syn dostane dědictvím jen nepatrný zlomek... Na jedné straně arkonidská pýcha, nadnesenost, arogance! Na druhé straně mladý, vyvíjející se syn Perryho Rhodana, téhož Rhodana, který stvořil a řídí Sluneční impérium. Jak by se asi Perryho synovi žilo, kdyby za každým jeho rozhodnutím stál Perry Rhodan, a jak dlouho by asi trvalo, než by si syn řekl, že si smí dovolit všechno?“

Bull zmlkl, vzal si výpis z počítače a zahleděl se do něj. Pak . se obrátil na svého

přítele; „Perry, copak jsi netvrdil, že počítačový mozek na Venuši nedokáže nás Pozemšťany stoprocentně ohodnotit, protože ho stvořili Arkonidani? Říkal jsi to, nebo ne?”

„Já to dokonce tvrdím ještě i dnes. Bully! Ale nic to nemění na skutečnosti, že Thora je Arkonidanka a že bude matkou našeho syna!”

Bull mu na to nic neřekl. Obrátil se k Thoře. „Řekni prostě ne a trvej na tom...”

„Bully, tento návrh mi dal Perry už dávno a před hodinou ho znovu zopakoval, ale...”

„Co? Jakýpak je tady ale?” vzplál znovu Bull a vyzývavě na ni pohlédl.

„Ano, příteli, je tu jedno ale, a tohleto ale by se mohlo jednoho dne stát s naším synem, který by nám mohl vyčítat, že jsme mu nedali dostatek prostoru, aby se mohl vyvíjet svobodně... Jeho život je už dost poznamenán jeho narozením. Bully, dobře víš, jak šťastná s Perrym jsem, a možná právě proto zapomínáš, že pocházím z Arkonu. Ani my Arkonidané nedokážeme změnit zákony přírody a naši přirozeností je právě pýcha, paličatost a arogance. Já to cítím, Bully... Náš chlapec přijde na svět s vlastnostmi své matky, proti tomu nepomohou ani hodiny zoufalého pláče. Mám strach z té ceny, kterou musíme Perry a já zaplatit za naše štěstí.

Ovšem pokud se náš chlapec, který nebude vědět, kdo jsou jeho rodiče, sám vlastní silou stane osobností, nepoděkuje nám jednoho dne, že jsme mu dali tuto šanci? A smíme Perry a já doufat, že my tři jednoho dne vytvoříme přece jen šťastnou rodinu?”

Vzpomínky na tento dávný rozhovor už trochu vybledly. Thora vstala a přistoupila k oknu. Zahleděla se na blankytně modré nebe. Tam, ve vzdálenosti tisíce světelných let, žil někde její syn/ -- Thomas Cardif!

Nedokázal už dostatečně, že se umí sám o sebe postarat a že ze sebe udělá osobnost?

Nepřišla právě teď pravá chvíle, kdy se měl dozvědět, kdo jsou jeho rodiče?

Thořino srdce a mateřská touha na rúto otázku odpovídaly kladně! Ovšem její bystrý rozum ji varoval, přestože i u arkonidské matky byla mateřská láska mnohem silnější než všechno ostatní.

„Thomasi,...” hlesla, „Thomasi, jdu za tebou! A brzy u tebe budu.”

^ A ^

DRUSUS, kulovitá kosmická loď Sluneční říše o průměru jednoho tisíce pěti set metrů, se vracela společně s lehkým křižníkem SAMBEM z hyperprostoru do normálního prostoru.

Byl to poslední skok obou křižníků. Planeta Morag II ležela sto dvaatřicet světelných let za nimi a zůstaly na ní i vzpomínky na poslední nebezpečný úkol v

takzvané časové expedici při pátrání po ztracené posádce jednoho z průzkumných člunů typu Pulec.

Na obrazovkách DRUSUSU se objevilo mateřské slunce. Poloviční rychlostí světla se obě lodě blížily k oběžné dráze Pluta. Silné palubní vysílačky odesílaly v pravidelných intervalech poznávací signály. Strážní stanice je zachycovaly a odesílaly dál, na Zemi, Venuši a Mars... Pět vteřin poté dostaly DRUSUS a SAMBO povolení k přistání.

Perry Rhodan spal. Ve velínu lodi ho zastupoval Bull, ale ani ten neměl nic na práci. Posádka DRUSUSU byla tak dokonale sehrána, že mu zbýval dostatek času k tomu, aby odešel do spojové centrály a zjistil, jaké jsou nejnovější zprávy.

Když vstupoval, druhý důstojník mu chtěl podat hlášení. Reginald Bull, zástupce Perryho Rhodana, ledabyle mávl rukou. Posadil se vedle koordinátora, sáhl po hromadě hlášení a zpráv a listoval v nich jako v kartách.

Bull netoužil po žádné práci, chtěl jenom ukojit svou zvědavost.

Jedna ze zpráv říkala, že se znovu vytvořila malá skupinka takzvaných asociálních svobodných osídlenců, kteří si mysleli, že na Zemi to už není k vydržení. Bull neměl tento druh lidí příliš v lásce a každý, kdo ho znal, by se divil, kdyby teď nezaklel.

Ale byly tu další zprávy, některé velmi zajímavé. Například, že si Thora vzala dovolenou. Bull si přečetl, že odletěla na Venuši, aby si tam trochu odpočinula.

Pozorně přečetl další dvě hlášení a skončil. „To je všechno?” zeptal se koordinátora. Ten mu mlčky podsunul list papíru, který právě vyjel z tiskárny počítače.

„óóó...,” zaúpěl Reginald Bull a vstal, „to je přece pro šéfa!” Se zákony a se změnami zákonů nechtěl mít nic společného. Zatímco odcházel ze spojové centrály, snažil se myslet na příjemnější věci. Nahlédl do velínu a řekl, že v případě potřeby bude k nalezení u počítače.

Bull byl původně inženýr elektronik, proto ho to neustále táhlo do míst, kterým už jako mladík upsal svou duši. Takže bylo pochopitelné, že o tři hodiny později, když se posadil proti Perry-mu v jeho kabině, docela zapomněl poznamenat: „Poslouchej, Perry, tvá žena je na dovolené na Venuši. Při návratu domů Thoru v Terranii nenajdeš.”

Namísto toho znovu probrali výsledky poručíka Rouse na planetě Morag II. DRUSUS a SAMBO zatím přistály na gigantickém kosmodromu v hlavním městě země Terranii. Rhodan a Bull domluvili. Teprve čtyři hodiny poté se Perry dozvěděl, že svou Ženu na Zemi nenajde.

„Se kterou lodí odletěla?” zeptal se, aniž by tím myslel něco zvláštního.

„Letěla na palubě nové nadsvětelné Gazely, pane,” odpověděl major Mys. „Právě se rozbíhá první série. Jeden z prvních typů jsme dali k dispozici vaší ženě... Odpuště, pane, udělali jsme chybu?”

K Mysově úlevě Šéf přátelsky odpověděl: „Ne, nebyla to žádná chyba, majore. Děkuji!”

Bull však znal svého přítele příliš dobře, než aby se dal oklamat. Ze zdvořilosti však počkal, dokud s Rhodanem nezůstane v jeho pracovně sám-

„Děláš si starosti, Perry?”

„Ano, jistě, příteli. Proč to Thora udělala? Proč odletěla s novým typem Gazely na Venuši? Proč nepočkala, dokud se nevrátím z Moragu II? Tak jsme se přece dohodli.”

Bull si přejel rukama vlasy. Neodvažoval se ani muknout, přestože ho Perryho obavy poněkud zneklidnily;

Thora totiž byla vzorem spolehlivosti.

Nato mu hlavou projela šílená domněnka[^]- že by během posledních dní začal u Thory proces stárnutí? Že by uprchlá prostě proto, že se zděsila? Že by se chtěla před Rhodanem schovat na Venuši?

Pán na planetě Poutník, umělé planetě, zakázal Thoře i Crestovi život prodlužující buňkovou sprchu. Proto byli Thora a Crest udržováni pomocí araských preparátů, a zatím to stačilo. Nikdo však nevěděl, kdy tyto uměle vytvořené prostředky přestanou účinkovat a kdy i u těchto lidí začne obvyklý proces stárnutí. Jakmile jednou začne znovu, už jej není možné zastavit.

Bull na Perryho nenápadně pohlížel, ale myšlenky jeho přítele mířily někam úplně jinam.

Ze své pracovny se mohl spojit s jakýmkoliv důležitým místem v Terranii.

..

Bull křečovitě polkl, když na obrazovce najednou spatřil velitele vesmírné akademie.

„Ano, pane,” vysvětloval svému nejvyššímu představenému, „všech osmdesát poručíků už nasazeno ve vesmíru...”

„Díky,” přerušil ho Rhodan. „Prosím, pošlete mi okamžitě seznam jmen všech nových poručíků. Konec!”

Bull seděl na Rhodanově psacím stole. Nafoukl tváře a vypustil z nich vzduch.

Rhodan nic neříkal. Tvář měl jako zkamenělou. Obrátil se k bezmračnému nebi nad bývalou pouští Gobi. Bull nervózně poklepával Špičkami prstů o desku psacího stolu. A najednou si uvědomil, nač stále myslí - pokud Perryho podezření souhlasí, Thora už dávno nebude na Venuši, ale tam, kde slouží Thomas Cardif!

„Jinak to ani nemůže být...,” řekl Bull a ani si nevšiml, že mluví nahlas.

„Cože?” vyštěkl Rhodan.

Bull se neopovážoval odpovědět, co má na mysli. „Nic, nic. Na co se ptáš, Perry?”

„No dobrá...,” pousmál se Rhodan. Pochopil, proč jeho přítel lhal. I on by na jeho místě zalhal. Nutné lži tohoto druhu nejsou lži - jsou vyjádřením soucitu.

Obrazovka vpravo nad psacím stolem se rozblikala, objevila se hlava postaršího důstojníka a zároveň se z reproduktoru ozvalo:

„Pane, mám tady tu listinu-..”

„Prosím,” přerušil ho Rhodan a namísto důstojníkovy hlavy se objevila soupiska osmdesáti poručíků.

„Hal Stockman, Reyno... Thomas Cardif! Systém Krela, planeta Rusuf, základna Pozemšťanů, plukovník Julian Tiffior,” četl Rhodan polohlasem a přikyvoval.

Vypnul spojení. Pomalu se zaklonil a zadíval se na svého přítele, dosud sedícího na okraji psacího stolu. Bull mlčel. I on si vzpomínal na vzrušenou rozpravu před téměř dvaadvaceti lety mezi Pěným, Thorou a Crestem. Proto teď mlčel.

Perry Rhodan, tvůrce Slunečního impéria, muž, který dodnes dokázal čelit Regentovi z Arkonu a zároveň zůstat jeho rovnocenným partnerem, tentýž Perry Rhodan se teď horečně chvěl.

Otec měl obavy o své jediné dítě!

Perry Rhodan byl v této chvíli jenom otcem - ničím víc a ničím méně. A jak jsou si všichni otci podobní, když se musejí strachovat o své dítě, stejně tak se asi chovají matky, když zatouží své dítě konečně spatřit.

„Ty, Bully... Já jsem Tiffiovi řekl, oč jde, než jsme odletěli na Morag II...” Jeho slova obsahovala ještě něco víc než pouhé sdělení, byla prosbou k příteli. Prosbou o pomoc.

„Perry...,” řekl Reginald Bull a sklouzl z psacího stolu. Postavil se vedle přítele. Z věčně protestujícího Bulla se stal zamyšlený, vážný muž. „Jsem ochoten vám pomoci, i kdyby teď mělo dojít k nějaké katastrofě.”

„Ty s něčím takovým počítáš. Bully?” Perry Rhodan byl prostě jenom otec.

Bully si to uvědomoval. „No jistě,” odpověděl rozhodně. „Ty ses teď bezradnej, ale doufejme, že Thora někde neudělá nějakou hloupost! Zeptám se té na jedno, Perry - proč jste se nedali svému synovi poznat, když poprvé vyšel z Akademie v uniformě poručíka?”

„Musím ti snad připomínat Morag II?”

„A to je důvod, Pěny? Prosím tě, kdo jsi? Nejsi náhodou šéf, kterej může rozkázat, že udělení dekretů poručíků musí být odložený až do tvého návratu do Terranie?”

No řekni mi, co chceš z toho svého kluka udělat? Jak dlouho se ještě musí Thomas o sebe starat sám? Člověče, ten kluk mi už dvaadvacet let dělá neustále starosti. Hlavně si dej pozor, aby vám teď Thomas nepřerost přes hlavu. Ve dvaadvaceti by už moh být skoro dospělej Člověk! Na tvém místě bych ihned zavolal na Venuši, Pěny...”

Kosmická strážní stanice na Venuši lakonicky a neosobně ohlásila, kdy Thora Rhodanová odletěla v Gazele nejnovějšího typu směrem k soustavě Krela.

„No, to tam už dávno je, Perry...”

„Ano...,” byla celá Rhodanová odpověď.

Ted' už to byl opět Pěny Rhodan, takový, jak ho každý znal, Bleskurychle zvažil všechny možnosti a jejich následky. „Pokud Tiff neudělá chybu, a Thora...”

Bull mu položil ruku na rameno. „Perry, vezmi si DRUSUS a okamžitě odsvisti do soustavy Krela...” „Křižník se přece právě teď vrátil z vesmíru...” „No a? Tak poprvé v Životě konečně použiješ svoji moc, aby sis vyřešil soukromý záležitost. Copak to nesmíš? Copak ti to za to nestojí?”

Ale Perry Rhodan se nedal jen tak lehko zvíkat. Na rozdíl od Bulla byl člověkem, který velice Často intuitivně vytušil, co smí a co nesmí udělat.

Perry Rhodan se rozhodl, že bude Čekat. ^ A ^

Plukovník Julian Tiffior zvedl ruce k bezradnému gestu a přitiskl si je ke spánkům. „No to mi ještě chybělo,” zašeptal. Pak se vzpamatoval, popadl mikrofon a spojil se s kosmodromem: „Doprovod Šesti důstojníků přijme Thoru hned na letišti a okamžitě ji přivede rovnou ke mně. Konec!”

V následující chvíli měl na obrazovkách pohled na kosmodrom. „Kde stojí její Gazela?”

Odpověď zněla: „Právě přistává. Pravděpodobně za tři nebo čtyři minuty dosedne...”

Zbytek už plukovník Tiffior neslyšel. Vyběhl ven. Alespoň jeden důstojník by měl Thoru Rhodanovou přijmout na letišti. Stanovený doprovod by pravděpodobně přišel pozdě.

Mezitím už bylo Thoru vidět.

Soustava Krela se čtvrtou planetou jménem Rusuf ležela dostatečně daleko od Arkonu, aby ji nezasáhla taková degenerace, jaká zavládla na Arkonu. Na Rufusu byli Arkonidané ještě stále pyšným, arogantním, ovšem pořád ještě také velmi energickým národem.

S velkomyslné stí, kterou se lze naučit pouze za dlouhá tisíciletí, strpěli, aby se na jejich planetě usadili i galaktičtí obchodníci. Dvakrát mezi Arkonidany a galaktickými obchodníky došlo k jakýmsi hádkám. Dvakrát udělali Skokani chybu, protože si mysleli, že se na Rusufu usadili a že už tam jsou doma. Arkonidané jim ale dali patřičně najevo, že tomu tak není.

Od té doby byl Rusuf v očích galaktických obchodníků naprosto respektován, a ti z nich, kteří se tu zdržovali, zanechali veškerých snah o jeho ovládnutí. Proto ani neprotestovali, když tu přistály pozemské kosmické lodě a vyložily vojáky. S klidem přihlíželi, jak Pozemšťané zřizují svou základnu ve městečku Gelgen, vzdáleném asi pětáctýřicet kilometrů od kosmodromu.

Galaktičtí obchodníci, neboli Skokani, jejichž životní cíl spočíval v obchodování za každou cenu, se podřídili rozkazu počítačového Regenta z Arkonu a chovali se klidně a mírně.

Od vzniku základny nedošlo mezi galaktickými obchodníky a novými osadníky k sebemenšímu rozporu. Pokud však někdo tomuto klidu před bouří nedůvěřoval, pak to bylo Sluneční impérium a spolu s ním i Perry Rhodan. Proto šéfovi základny neustále zdůrazňoval: Buďte neustále v pohotovosti! Regent není upřímný partner! Ke Skokanům se chovejte přátelsky, ale nepřehánějte to!

O tom všem věděla i Thora. Když teď zvolna klesala ke kosmodromu na této planetě, uvažovala i o těchto nepříjemných věcech.

Pak se ohlásila pozemní stanice osadníků. Thoru trochu překvapilo, když uslyšela svou mateřštinu v ošklivém dialektu. Měla udat své poznávací číslo, ale než na to jen pomyslela, do vysílání se připletl energický hlas Pozemšťana: „Tady základna! Tato loď před hodinou a osmi minutami odvysílala z vesmíru své poznávací znamení. Podle smlouvy s Arkonem je to tak v pořádku. Konec!”

„Máme ji sem přivést pomocí speciálního naváděcího signálu?” V Thoře se probudila arkonidská pýcha. Ona, velitelka poslední arkonidské expediční lodi, že by nebyla schopna bezpečně přistát s touhle směšně malou Gazelou? Bezděčně odpověděla nejlepší arkonidštinou: „Děkuji, umím svou loď ovládat sama!”

Měkce, elegantně, naprosto přesně přistála. Dezaktivovala ochranná pole, otevřela hlavní vstup a nechala vyjet nástupní schůdky. Když jí potvrdili, že smí opustit loď, vypnula všechny agregáty lodi.

•- Ale zatím nevstávala. Mlčky zírala na přístroje. V duchu viděla pořád jen jednoho mladíka - Thomase Cardifa. Ještě dnes hodlala stát tváří v tvář svému synovi, ne už však jako Thora, žena Administrátora Sluneční říše, nýbrž jako jeho matka!

Vůbec netušila, jak neuvěřitelně krásná s tím mateřským úsměvem na rtech je. Tento úsměv jí zůstal i ve chvíli, kdy pod rampou spatřila Juliana Tiffiora, Měla radost, že ho vidí.

Sestoupila dolů a docela obyčejně mu podala ruku: „Tiffe, mám velikou radost, že mě tady u vás vítáte jako první zrovna vy!”

A Tiff - plukovník Julian Tiffior, kterému mezitím bylo už osmdesát let a přesto stále vypadal jako pětadvacetiletý mladík - tenhle Tiff se začervenal. Vycítil, že Thořino impulzivní pozdrave-i ní vychází z upřímného srdce a hned také poznal, jak těžkou úlohu mu šéf přisoudil.

Když pak jeli na základnu, povídali si o všemožných všedních 18 věcech. Plukovník Tiffior se omluvil, že pro Thoru nestačil rezervovat apartmá v hotelu. „Na tak vzácnou návštěvu tady ještě nejsme zařízení, paní Thoro.”

„Ale, Tiffe,” usmála se. „Potřebuji jenom jeden pokoj, nic víc. Přece tu nejsem oficiálně. Copak byste mě nemohli ubytovat někde na základně?”

Plukovník Tiffloor okamžitě přikývl. Dokonce vysvětloval, že bydlení na základně je v jistých ohledech mnohem příjemnější než ubytování v hotelu.

Vozidlo zanedlouho zastavilo před budovami základny. Plukovník Tiffloor pomohl Thoře při vystupování z vozu. Prošli mezi strážemi a kráčeli po dlouhé chodbě, ale brzy ji opustili, aby vstoupili na plochu rozlehlého parku, na jehož konci stál bungalov.

„Tiffe,” řekla Thora překvapeně, když uvnitř bungalovu spatřila pracovního robota. „Vy jste se o moji návštěvu přece jen postarali!”

„No,” odpověděl Tiffloor, „abych se přiznal, jenom jsem svému pobočnickovi stačil říct, aby uklidil tenhle bungalov. Roboti ještě pracují.”

O hodinu později plukovník Tiffloor zdvořile zaklepal na dveře Thory Rhodanové.

„Tiffe, pojd'te dál, jestli jste to vy!”

Už se zotavila z letu, umyla se a převlékla. Když se před ní Julian Tiffloor postavil, nabídla mu křeslo a pak se na něj zahleděla. „Tiffe...,” vyhrkla tiše, ale to už její protějšek přikyvoval.

„Ano, paní Thoro... Já vím, proč jste na Rusuf přiletěla. Šéf mi dal za úkol, abych nad poručíkem Thomasem Cardifem držel ochrannou ruku!”

„Plukovníku Tiffiore, že mi nebudete bránit, abych si s tím poručíkem promluvila?”

Thora si v té chvíli nevěděla rady, a proto se vrátila do pózy hrdé, nadnesené Arkonidanky.

Julian Tiffloor ji znal už téměř šedesát let. Sblížili se během mnoha složitých a životu nebezpečných akcí. A nic nesbližuje lidi víc než právě taková situace. Snad i proto hned pochopil, proč je Thora najednou tak úsečná. Odpustil jí.

Byla přece matkou Thomase Cardifa!

Ale byl také důstojník a musel se držet rozkazů svého nejvyššího nadřízeného. Tím byl Perry Rhodan. To Thoře také řekl. Nijak to nekomentovala.

„Tiffe...”

Přeslechl tuhle její prosbu.

„Paní Thoro, raději bych teď odletěl někam daleko do kosmu, i kdybych věděl, že se už odtud nikdy nevrátím, než abych teď v téhle chvíli seděl před vámi a odporoval. Já...”

Thora vstala. Oči jí žhnuly. Téměř s nadlidskou silou ovládala svůj hlas, aby neprozradil nic z toho, co v jejím nitru vřelo. „Plukovníku Tiffiore, dal vám můj muž rozkaz, abyste mi bránil, kdybych si chtěla promluvit s Thomasem? Ano, nebo ne?”

„Ne!”

„Tak co vám potom dává právo mi v tom bránit?”

I plukovník Tiffior vstal. Postavil se za své křeslo. On, který pro Perryho

Rhodana a Sluneční říši už více než stokrát riskoval svůj život, měl najednou strach z následujících chvil.

„Plukovníku Tiffiore, co vám tedy brání v tom, abyste mě pustil?” Nekřičela. Bylo to mnohem horší - Šeptala, a její oči ho spalovaly. Už mu neříkala Tiffe, pro ni teď existoval jenom plukovník Julian Tiffior, důstojník pozemské flotily a šéf základny na Rusufu.

„Je to můj smysl pro zodpovědnost!” zavrčel. Rozhodl se, že se bude bránit.

Ale ona se ho nebezpečně tichým hlasem zeptala: „To snad nedokážete respektovat obyčejné city matky, pane plukovníku?”

Tiff uhnul před přímou odpovědí. Opřel se rukama o opěradlo křesla a zeptal se: „Smím k vám blíž, Thoro?”

„Prosím!” odpověděla Arkonidanka.

Julian Tiffior předstoupil až před ni a položil další otázku:

„Smím vás vzít za ruce?”

Neřekla ano ani ne, a Tiff následoval hlas svého srdce. Vzal Thořiny dlaně do svých.

Ted' cítil, jak se trochu brání. Ale chystal se vyložit svůj poslední trumf.

„Thomase Cardifa je mi líto!”

To byl jeho trumf!

Thora se mu vytrhla. Plukovník Tiffior poznal, že mu dosud neporozuměla, ale kdyby toho teď řekl víc, pak by síla jeho slov pominula. Musela na to přijít sama, musela pochopit, co svou větou mínil.

„Proč..., proč je vám Thomase líto, plukovníku?”

„Protože jsem ho během těch několika málo dní, kdy slouží tady na Rusufu, stále sledoval. Thomas Cardif je ve všech svých citech pravý Arkonidan! Je to člověk dvou světů. Jednou nohou stojí pevně doma na Zemi, a druhou stejně pevně na Arkonu! To je jeho neštěstí...”

Mluvil strážlivě, jako právník, který před soudem obhájí obžalovaného.

„Arkonidan...?” zeptala se Thora.

Tiff si uvědomoval, že neříká nic jiného než to, co si myslí i ona. Bylo hříchem, že si vzala Perryho Rhodana a že spolu měli dítě? Toto zamyšlení však trvalo jenom pár vteřin. Brzy v Thořiných očích vzplála mateřská hrdost, hrdost na to, že dala světu nový život, zdravé a silné dítě.

„Tiffe, co to říkáte? Je snad Thomas nemocný?”

Tiff se rozpačitě usmál. „Pochopitelně že je zdravý,” zabručel. „Zdravý jako ryba!”

„Pak pro mě musí existovat nějaká cesta, abych s ním mohla mluvit, aniž by vám ho bylo líto, Tiffe.”

Tiff jí stále nedával žádnou naději, i když věděl, že tuhle ženu neoklame ani tou

nejelegantnější lží.

„Paní Thoro, Thomas Cardif je ve svých citech Arkonidan a ve svém myšlení Člověk. Bude pro vás velice těžké najít k němu cestu.“

„A co když můj muž...“

Plukovník Tiffior ji nenechal domluvit. Čím, dříve se dozví pravdu, tím lépe pro ni. „Šéf je zoufalý, paní Thoro! Vlastně nemám právo vám to říkat, ale teď je to dokonce mou povinností.“

„Nechtě mě teď chvíli samotnou, Tiffe...“, usmála se Thora, ale z očí jí tekly slzy. Když už byl u dveří, zavolala za ním: „Tiffe, nezlobte se na mě! Mám vás pořád ráda!“

Julian Tiffior za sebou rychle zavřel. Na chodbě si otřel oči.

V polovině cesty ke správním budovám ho zastavil strážní robot. Bungalov byl obklíčen prstencem stráží. Plukovník Tiffior je tam postavil. Nesměl nic riskovat. I vzdušný prostor nad bungalovem byl střežen.

Plukovník pak vstoupil do své pracovny. Pobočník krácel těsně za ním. Ale Tiffior v té chvíli nedokázal pracovat. „Nechtě mě o samotě. Přeji si být vyrušován pouze v naléhavých případech!“

Složil hlavu do dlaní. Jeho myšlenky se stále točily kolem jediného bodu, a tím byl Thomas Cardif.

Mladík, jehož arkonidská pýcha a pocit nadřazenosti či Často se projevující paličatost byly nepřekonatelnými překážkami pro jeho rodiče, aby se mu dali poznat.

I počítač na Venuši, který jeho povahu zhodnotil, dosel ke stejnému závěru, a důrazně varoval. Byla to tragédie.

Seděl tak asi půl hodiny, když se mu znovu ozvala Thora: „Tiffe, přijďte, prosím, ke mně,“ požádala.

^ A ^

O několik minut později seděli opět proti sobě za jedním stolem.

Mluvila Thora. Tiff napjatě poslouchal.

„...ale vidět ho smím, Tiffe, že? A musím vám také slíbit, že s ním budu hovořit výhradně jen jako Administrátorova manželka?“

„Pouze tak,“ přikývl Tiff. „S tím souhlasím, Thoro!“

Křečovitě přikývla. „Kdy ho smím vidět?“

„Poručík Cardif se právě nachází na hlídkovém letu v soustavě Krela. Vráti se kolem dvacáté hodiny zdejšího času. V jedenadvacet hodin pozvu důstojníky na poradou. Mohu počítat s tím, že si s mými podřízenými promluvíte i vy?“

Arkonidanka mu impulzivně podala ruku. „Můžete s tím počítat,“, řekla a za

závojem slz se v jejích očích rozzářila radost z očekávání následujících chvil.

4- . -*- ->

Plukovník Julian Tiffior naslouchal jen napůl ucha přistání těžkého křižníku KYKLOP. Měl plné ruce práce s tím, aby sehnal všechny důstojníky na rychle svolanou poradou v jedenadvacet hodin.

Vstoupil jeho pobočník major Lens. Tiffior se na něj jen podíval. Lens okamžitě hlásil: „Kosmodrom se ptá, jestli ještě potřebujeme strážní roboty. Upřímně řečeno, tuhle soustředěnou ochranu nechápu, plukovníku. Už se povídá, že jste paní Thoru zajal.“

„Aha! Povídá se, majore. No jasně... Jsou velitelé Gazel pozváni na poradou?“

Major Lens se mime začervenal. Právě od svého plukovníka dostal morální pohavek.

„Velitelé Gazel byli pozváni na jedenadvacátou hodinu, plukovníku. Štábní důstojníci z křižníku. Ze správy základny všichni...“

„Přirozeně,“ řekl Tiff a znělo to kousavě. „Zpravodaje! nehlásí nic zvláštního?“

Lens okamžitě pochopil, proč mu plukovník tuhle otázku klade. Všechno se točilo kolem Thořiny bezpečnosti.

„Zatím nic.“

„Ještě něco, majore?“ Julian Tiffior chtěl zůstat sám. Díval se za odcházejícím Lensem. Když otevřel dveře, ozval se zvenčí podivný zvuk.

I Lens to slyšel.

„Hlášeno ostřelování paprskomety, plukovníku!“

Něco takového vyvolalo na základně poplach. I na kosmodromu byl vyhlášen poplašný stupeň číslo jedna. To už se zvenčí znovu ozval ten nepříjemný syčivý zvuk.

„Majore, tohle je přece u bungalovu!“ zvolal plukovník Tiffior a okamžitě začal vydávat rozkazy. Nepochyboval, že tohle přepadení platí Thoře. Už ani nečekal na potvrzení svých rozkazů.

Společně s majorem Lensem vyběhl ven. Ve stejné vteřině zavyly na křižnicích na okraji kosmodromu

sirény. Dříve než za minutu byly všechny lodě připraveny k boji. První bojovní roboti na základně zaujímali svá určená stanoviště. Tiffior stál u brány před svým majorem, když ho ozářil bledě-

zelený paprsek. Přímou před jeho očima se tavily těžké ocelové dveře.

„Kryjte se!“ křikl Tiffior na majora a strhl ho zpět. Oba dopadli na podlahu. Během této krátké chvílky zničily další tři paprsky celý portál.

Plukovník Tiffloor měl jenom několik vteřin na úvahy a kombinace. Byl přesvědčen, že přepadení patří Thoře. Jediným pohybem aktivoval náramkovou vysílačku. „Přijímám hlášení o situaci!“

Pak vyskočil, proběhl do jedné kanceláře, kde viděl Čtyři muže, ležící na podlaze, rozevřel okno a vyskočil ven.

Tři metry pod ním ležel pěstěný záhon s květinami. Dopadl tedy měkce. Zatímco vstával, přicházela první hlášení.

„Strážní roboti zničení cizími bojovými stroji. Bungalov hoří!“

Velitel těžkého křižníku KYKLOP se mu chtěl také ozvat.

„Žádné hlášení!“ okřikl ho Tiffloor. Běžel přes záhony a křičel do své vysílačky; „Chci slyšet hlášení od někoho u bungalovu!“

Tam však podle všeho zatím zápasili bojovníci Pozemšťanů s cizími zbraněmi. Plukovník to nechápal. Kde vězeli ti tři důstojníci se svými pětadvaceti muži, kteří měli podle plánu poplachu neprodleně zaujmout stanoviště u bungalovu?

„Poručíku Hecks!...“ křikl do mikrofону a v poslední chvíli se sklonil před nízkou větví stromu. Viděl hořící bungalov na konci parku a před ním proti plamenům osm pozemských robotů. Bojovali ze všech svých paprskových zbraní s dvojnásobnou přesilou.

„Kdo viděl Thoru? Okamžitě se mi hlase!“ Na protější straně parku se přibližovala druhá vlna bojových strojů s prvními muži v patách. Plukovník Tiffloor je zastavil.

„Prohledejte park a najděte Thoru!“

Nato se ze tří stran zkřížily dráhy termopaprsků. Ve zlomcích vteřiny zničily celé čtyři pětiny všech stromů v parku.

Tiffloor se opět kryl. Padl k zemi. Krátce nato explodovaly Čtyři nepřátelští roboti a jejich trosky se rozprskly na všechny strany. Nebe nad základnou bylo zaplaveno oslňujícím světlem. Ani plukovník Tiffloor nestačil včas schovat tvář do země, a proto byl několik minut oslněn. Nicméně konečně pochopil, o čem vlastně jde.

„Všem, všem!“ křikl do své vysílačky. „Tohle je světelná bomba a má nepřítele krýt! Nepřítel ustupuje! Pohřešujeme Thoru! Pozor na cizí kosmickou loď! Naše flotila je připravena ke startu?“

„Připravena ke startu, plukovníku!“ To byl hlas velitele křižníku KYKLOP.

Na příjmu pak na chvíli zavládlo ticho. Ohledně Thory nepřišlo žádné hlášení.

• Jen pár minut nato už přicházelo hlášení za hlášením. To, co plukovník Julian Tiffloor zaslechl, mu vnuklo nejhorší představy o Thořině osudu. Na možnost, že by snad mohla zemřít v hořícím bungalovu, ani vteřinu nepomyslel. Neznámý nepřítel musel do boje nasadit snad stovku bojových strojů, možná i víc, bylo však jasné, že celé přepadení platilo Thoře, a že jejímu vysvobození z rukou nepřátel dopomůže jenom nějaká šťastná náhoda.

Bojovníci Pozemšťanů najednou neměli žádný cíl. Tiffloorovou vysílačkou

přicházela další a další hlášení.

Boj na okraji kosmodromu pokračoval a zdálo se, že nepříteli jde o kosmickou strážní stanici základny.

Tiffloor okamžitě vydal nové rozkazy.

Tři lehké křižníky se zvedly ze svých startovních pozic, aby přistály těsně vedle strážní stanice. Jakmile dosedly, zaútočily třiceti procenty své zbraňové kapacity proti robotům. Všude v okolí však boj slábl. Zdálo se, že neznámý nepřítel nasadil veškerou bojovou sílu právě ke strážní stanici. Náhle přišlo hlášení, které mělo celé přepadení ujasnit, ale pro Juliana Tiffloora věc ještě více komplikovalo: „Arkonidští roboti! Jednoznačně to jsou arkonidští roboti!“

V Tiffloorovi vzklíčilo podezření. Arkon by se nikdy nedopustil takového porušení smlouvy! Tyto arkonidské bojové stroje měly patrně za úkol zamaskovat skutečného protivníka, který provedl únos Thory. Zároveň pochopil, že krutý boj v blízkosti kosmické strážní stanice bude asi také zastíracím manévrem.

„Všem bojovým silám...“

Plukovník Tiffloor se dál nedostal. Skupina, kterou chtěl zavolat, se ohlásila sama ze vzdálenosti asi pěti kilometrů: „Nepřítel na nás útočí malou kosmickou lodí. Hlásíme ztrátu tří mužů a devatenácti robotů. Pozice křižníku... Ztraceně, startuje!“

„Hlase pozici, poručíku, nebo vás čeká válečný soud!“

„Zachytili jsme cizí loď! Stoupá k nebi v urychleném startu...“

Julian Tiffloor vydal další rozkazy: „Držte cizí loď v zaměření. KYKLOPE, okamžitě pro mě pošlete z paluby jeden váš člun. Přiletím za vámi! Konec!“

Muži v zaměřovači centrále nad tímto rozkazem kroutili hlavami. Bylo pro ně pochopitelné, že cizí kosmickou loď nespustí-z očí. Náhle však jeden ze zaměřovačů, který seděl u koordinátoru, zvedl ruce nad hlavu v zoufalém gestu, jako by se vzdával. Vedle něj u monitoru klel jeho kamarád. Malá cizí kosmická loď najednou byla neostrá. Zdálo se, jako by se rozplývala. Během necelé vteřiny se ztratila z dohledu a všechny kontrolní přístroje se zastavily na nule.

„Co je tohle za novinku? Co je tohle za ochranu proti zaměřování?“ úpěl Gil Besser, který jako první poznal, co se právě odehrálo.

Plukovník Julian Tiffloor se okamžitě přizpůsobil nové situaci. Naskočil do člunu, který právě přiletěl z paluby KYKLOPU a vykřikl: „Start!“ Zatímco se vstup za ním zavíral, malý člun byl zvedán nahoru do noci.

Z příjmu neustále přicházely souřadnice. Člun se vracel na palubu své mateřské lodi. Nezasvěcený člověk by byl svědkem skutečné souhry techniky a umění posádky, když malý člun vlétl bez

jakéhokoliv zpomalení do hangáru KYKLOPU a teprve tam se pomocí antigravových energií zastavil a měkce přistál.

Během letu si plukovník oblékl skafandr. Strávil tím poslední dvě minuty před výstupem z člunu. Sotva se člun dotkl podlahy hangáru, vstup se otevřel a Julian Tiffior vyskočil ven. Potřeboval jenom dvě a půl minuty k tomu, aby se objevil ve velínu. Major Holbein, velitel KYKLOPU, mu mlčky ukázal na křeslo kopilota.

V této chvíli se už těžký křižník nacházel v mezihvězdném prostoru a řítil se směrem k pozici, ve které se křižník nepřítel ztratil z dohledu.

Sotva plukovník Tiffior usedl do křesla, zavolal spojovou centrálu a přikázal: „Připravit hypervysílání pro šéfa!”

Spojová centrála se okamžitě ohlásila. Byla připravena k požadovanému vysílání.

Důstojníci ve velínu si vyměňovali významné pohledy. Většina z nich dosud nezažila situaci, jakou byla tato. Jak to, že plukovník měl právo spojit se přímo se samotným Perrym Rhodanem?

Julian Tiffior o malicherných starostech těchto důstojníků nic netušil.

Zaměstnával se formulací Jobovy zvěsti, kterou potreboval odeslat: „Thora unesena arkonidskými roboty, momentálně se nachází na palubě malé kulovité kosmické lodi. Pronásledujeme ji na palubě křižníku KYKLOP. Plukovník Tiffior.”

Tento krátký text nebyl ještě odvysílán, když se od zaměřovačů přihlásil i velitel, aby oznámil takřka senzační zprávu. Technikům se podařilo prolomit zaměřovači ochranu neznámého křižníku a důstojníci KYKLOPU viděli na panoramatické obrazovce postrádaného nepřítel, jak s nejvyšším zrychlením svého maličkého člunu opouští sluneční soustavu Krely.

Julian Tiffior zachoval chladnou hlavu a nařídil krátkou transici uvnitř soustavy.

Jedním pohybem aktivoval automatiku křižníku KYKLOP. V té chvíli se podobal Perryemu Rhodanovi, tím spíš, když začal důstojníkům ve velínu vydávat jeden rozkaz za druhým.

Měl na sobě dosud skafandr, jenom helmu si uvolnil. Mezitím vyladil spoustu ovládání nejrůznějšího typu. Dotýkal se tlačítek, kontroloval údaje na monitorech a Sekal na další zprávy od spojařů.

Nakonec ještě vykřikl: „Poručík Cardif do druhého křesla pro kopilota!”

Žádný z důstojníků ve velínu neměl čas projevit překvapení. Bleskurychle došlo k výměně v křesle pro kopilota. Thomas Cardif se nejdříve musel zorientovat. Soustředil se na monitory a neměl ani čas přemýšlet, proč právě on předběhl mnohem zkušenější druh.

Jen chvilku nato došlo ke krátké transici.

V bezčasovém intervalu skočil KYKLOP na stejné místo ve vesmíru, kde se cizí kosmická loď poprvé ztratila palubním zaměřovačům. Julian Tiffior byl v myšlenkách stále u Thory. Příliš nápadný únik cizí kosmické lodi, její neuvěřitelné

zrychlení, dosud neznámá ochrana proti zaměřovačům - to všechno naznačovalo, že se Thora nachází někde na palubě tohoto křižníku.

Julian Tiffior se přitom bezděky podíval na Thomase Cardifa.

Záměrně si ho pozval vedle sebe do křesla pro kopilota. Tenkrát - jak je to vlastně už dlouho? - tenkrát byl ještě sám mladým poručíkem, když se v jedné katastrofické situaci dostal do stejného křesla pro kopilota vedle Perryho Rhodana. Bylo to na palubě mohutného křižníku TITAN. To, že teď vedle sebe posadil Rhodanova syna, bylo něco jako tichý dík šéfovi za rozkaz, na který byl kdysi dávno opravdu velice pyšný.

Pak se kdosi vzadu ve velínu ozval; „Nevypadá ten Cardif trochu jako šéf?”

Cardif se bleskurychle ohlédl. Šlehl po mluvčím přísným pohledem a jeho mladá tvář se v té chvíli opravdu podobala tváři, kterou znaly miliardy bytostí celé Galaxie - tváři Perryho Rhodana!

Zatímco plukovník Tiffior v duchu ještě stále bojoval s překvapením, KYKLOP odvážně skočil za nepřátelskou kosmickou lodí.

Transitní šok potrápil všechny, i Juliana Tiffiora. Jenom jeden z mužů na palubě vypadal, jako by se ho to netýkalo - Thomas Cardif.

„Plukovníku, támhle je!” zvolal Cardif a ukázal na velkou panoramatickou obrazovku KYKLOPU, v

„Kde?” zaúpěl Julian Tiffior.

„Ne, to není ona, spletl jsem se, plukovníku! Tohle je jiná loď. Je mnohem větší...”

Chtěl toho říct ještě mnohem víc, ale musel sledovat malý trpytivý bod, který se k cizímu křižníku řítí. Pak se podíval na plukovníka a krátce přikývl.

Oba pochopili.

Tato malá kosmická loď přistála v obřím křižníku! Vplula do něj!

Od zaměřovačů kdosi zlostně vykřikl: „Ten cizí křižník bude asi transítovat...”

Sotva to dořekl, neznámá loď bleskurychle zmizela z obrazovky.

„Strukturální zaměření?” zeptal se Tiffior.

Odpověď zněla unaveně a bezradně. „Mají nějaký strukturální kompenzátor, plukovníku!”

Julian Tiffior vstal, vrátil majoru Holbeinovi velení nad lodí a hodlal poručíka Cardifa nechat na jeho místě v křesle pro kopilota. Pak ho o to požádal sám major.

„Cardife, sledoval jsem vás, pracoval jste velmi dobře. A to, co bylo řečeno před transicí..., že se překvapivě podobáte šéfovi, to už teď na vás není vidět. Nechme toho. Přecházím na automatiku. Požádejte o souřadnice mateřského přístavu, poručíku!”

Teprve teď vyklouzl Julian Tiffior ze skafandru. Nechal ho ležet na podlaze.

Rhodanovu ženu unesli neznámí. Unesli ji neznámo kam. A ironií osudu se právě

málem prozradilo, kdo je Thomas Cardif ve skutečnosti.

^ ^ <>•

Superobří kosmická loď DRUSUS, která měla v průměru jeden tisíc pět set metrů, přiletěla pod ochranou strukturálního kompenzátoru ze Země, aby se vydala po stopách neznámého únosce Thory. Bylo jasné, že Pěny Rhodan udělá všechno pro to, aby svou Ženu získal zpět. Gigantická kulovitá loď přistála na kosmodromu základny krátce po KYKLOPU.

Ještě než dosedla, plukovník Tifflor už dostával Rhodanovy rozkazy.

V té době se dosud nacházel v kajutě majora Holbeina. Oba muži ještě porovnávali svá pozorování, týkající se nepřátelského křižníku.

„Byla to speciální loď, plukovníku! Loď se supersilným pohonem! Něco jako kosmická stíhačka. Hodnoty zrychlení toho Člunu byly neuvěřitelné, proto mi nikdo nemůže vytýkat, že nám uletěl...”

„Já si to myslím také, Holbeine. Dokonce bych mohl tvrdit, že tahle malá loď byla postavena speciálně pro únos Thory. Tím útokem robotů proti naší stanici na základně chtěli jenom odvést naši pozornost...”

V této chvíli se ozval Perry Rhodan a povolal Juliana Tifflova k sobě do soukromé kajuty na palubě superkřižníku DRUSUS. • Zanedlouho stáli proti sobě. Zůstali mezi čtyřma očima. Perry stál se založenýma rukama uprostřed kajuty. Nabídl Tifflovi křeslo a pak si poslechl jeho zprávu. Když došlo na podobnost Thomase Cardifa s Perrym Rhodanem, Perry zpozorněl a pohodil hlavou.

:

„Tiffe, on už to ví?” TUŠÍ to?”

To se neptal Administrátor Sluneční říše, tuto otázku položil otec Thomase Cardifa.

„Ne, pane, neví to. Možná něco tuší - kdo ví? Sám jsem se pěkně vyděsil, když jsem ty řeči uslyšel. Ale myslím si, že on si tím hlavu neláme.”

Rhodan zamyšleně pokýval hlavou. „Tiffe, víte, co teď máte udělat?”

Julian Tifflor znal svého šéfa už dost dlouho na to, aby pochopil. „Pokusím se udělat to nejlepší, pane...”

„Nepokoušejte se, Tiffe! Už žádné pokusy! Už žádné pokusy s lidmi! My-Thora a já-jsem už zato zaplatili. Nasadte Thomase do pořádné akce! Ai nemá čas přemýšlet...”

„Šéfe!” Plukovník Tifflor přece jenom pochyboval. „Nasadit ho v téhle akci? To znamená...”

„Tak dost, Tiffe,” mávl Rhodan energicky rukou. „Když jste v takové situaci posílal do boje jakéhokoli jiného poručíka, lámal jste si tím hlavu? Ano? A teď,

protože poručík Cardif je náhodou můj syn, vidíte všechno jinak? Pořád si říkáte -je to Rhodanův syn? Chovej se k němu jako k někomu jinému, než k ostatním? Tiffe, příteli, probudte se! Myslete na Thomase. V jeho žilách koluje i arkonidská krev. Arkon je nás největší, nejnebezpečnější a nejsilnější protivník. Co myslíte, že byste z Thomase stalo, kdybychom vůči němu i sobě nebyli tvrdí? Stal by se z něj rozmazlený synáček, který by si směl všechno dovolit jenom proto, že se jeho otec jmenuje Perry Rhodan. Co by z něj bylo, Tiffe?”

„A co je z něj teď, šéfe?”

„No, doufejme, že ne můj nepřítel!”

I Perry Rhodan byl jenom Člověk. Jeho hlas zněl nalomeně. Unaveně kráčel kajutou a pak se ztěžka posadil za mohutný psací stůl.

Julian Tifflor se nedivil, že téměř vůbec nemluvil o zmizení Thory. Ze zkušenosti věděl, jak pomyšlené šéf vždycky jednal.

„Pane, vaše žena odletěla nejmodernějším typem Gazely. Budete souhlasit, když do stíhačky nasedne Thomas?”

„Oukej. Ale, Tiffe, nesmíte mě zklamat. Dávejte na mého syna pozor...”

„Šéfe, to je těžký a téměř neřešitelný úkol, když mám Thomase posílat do nejsložitějších akcí. Nedělám to rád, ale co proti tomu mohu dělat? Můžu jít?”

Rhodan přikývl a plukovník opustil jeho kajutu.

Julian Tifflor okamžitě vyhledal majora Holbeina, velitele těžkého křižníku KYKLOP.

„Kdo unesl Thoru?” S touto otázkou Holbein plukovníka přijal.

„Jak to mám vědět, Holbeine?”

„Přicházíte přece z DRUSUSU, plukovníku. Šéf sem přiletěl s více než třiceti mutanty. Pokud ani oni nezjistí, kam byla Thora zadržena...”

Julian Tiffior mávl rukou. Bylo to pořád stejné. Vesmírná flotila zaměstnávala i jednotku mutantů. Většina lidí je považovala za polobohy, kteří jsou schopni uskutečňovat jeden zázrak za druhým. Jen málokterí se pokusili nahlédnout za kulisy, aby zjistili, že úspěchy mutantů byly vždy velmi tvrdě vybojovány, a že sami mutanti přitom museli spolknout i stovky porážek.

„Pátrání po Thoře vzal do rukou sám Šéf, Holbeine. Mě osob- 'ně momentálně zajímá, aby poručík Cardif seděl v křesle pro \ kopilota. Nespouštějte ho z očí. Brzy ho posadíte do Gazely, se kterou sem přiletěla Thora. Kromě toho bychom měli pátrat v okolním prostoru do vzdálenosti jednoho tisíce světelných let. Možná že přitom narazíme na stopu únosců, i když pravděpodobnost je jen malá.

Ale proč jsem za vámi přišel, Holbeine - kromě toho jste mi plně zodpovědný, že všechny čluny na palubě křižníku budou připraveny ke startu. Povězte svým mužům, že Rhodan brzy získá něco, čím snadno pronikneme tím novým zaměřovacím štítem nepřítele.”

Vysoký štíhlý mladý poručík stál o několik minut později před majorem. V očích se mu objevila hrdost, když uslyšel, že poletí do akce, a že bude sedět ve velínu nejnovějšího typu stíhačky.

„Už jste s tím novým typem někdy letěl?"

„Ano, majore. Na Akademii nás vyškolili na dvou modelech."

„Oukej. Brzy dostanete rozkaz k letu."

Thomas Cardif odešel. Hned potom svolal členy své posádky -- Skota Mac Urbana, muže ocelových nervů, a Araba Alima Achmeda, podobně chladnokrevného houževnatého muže, který už měl něco za sebou.

Cestou k hlavnímu antigravovému výtahu potkali posádky. Ještě dalších dvou dálkových stíhaček. V očích těchto mužů bylo vidět závist, že to nebudou oni, kdo poletí s nejnovější lodí.

Zanedlouho se poručík Cardif se svými muži ohlásil z paluby nové Gazely. Všichni muži seděli na svých místech. Countdown běžel.

Start za čtyřicet vteřin. Thomas Cardif se soustředil. Tohle teď byla jeho loď. A zase slyšel ta slova. Tentokrát je vyslovil Mac Urban, a znělo to velice překvapeně: „Poručíku, vypadáte úplně jako šéf!"

„Co to říkáte...," poznamenal Thomas Cardif, ale okamžitě zmlkl, protože palubní čas se řítí k nule.

Start!

Motory zařvaly a zvedly Gazelu do výšky. Poručík Cardif se úplně věnoval řízení. Mac Urban seděl stranou za ovládacími panely zbraní a stále překvapeně zíral na svého mladého velitele. Nechápal, jak je 'možné, že se mu několik vteřin před startem zdálo, že v pilotním křesle sedí sám Perry Rhodan. Teď už se mu poručíkova tvář tolik nepodobala.

Urban se bezděky podíval na svého kamaráda Achmeda. Ten se tvářil rovněž velice zaskočeně, což znamenalo, že pravděpodobně dospěl ke stejnému dojmu jako Skot.

Gazela mezitím stále zrychlovala. Za pár vteřin se ocitla ve svém živlu - opustila atmosféru nad Rusufem a vřítla se do mezihvězdného prostoru.

„Kontrola zbraní, Urbane!" zavrčel poručík Cardif. „Kontrola měřících a vysílacích přístrojů! Hlaste mi to, Achmede!"

Sám měl plné ruce práce. Kontroloval ochranná pole obklopující Gazelu, výkon absorberu gravitace, energetické agregáty a transformátory, stejně jako motory.

Navíc přešel ve volném kosmu na ruční řízení.

Poručík se otočil na Mac Urbana.

„Co jste to říkal o té podobnosti se šéfem?"

Skot mezitím dospěl ke svému příslovečnému klidu, ale poručíkova otázka ho přece jen uvedla do rozpaků.

„Musel jsem mít halucinace, poručíku. Celou dobu se sám sebe ptám, jak mě to vlastně napadlo. Víc vám k tomu fakticky neřeknu."

„A co když to nebylo poprvé, kdy mi to někdo řekl? Urbane, pořád si ještě myslíte, že jste měl halucinace?" Poručík Cardif se ptal tak zvláštním způsobem, že i Ali Achmed zpozorněl. Mac Urban se ze široka zašklebil. „No, poručíku..." Ali Achmed sice poslouchal, ale nespouštěl přitom z očí zaměřovače. Proto teď mohl ledově namítnout: „Zaměření na pravoboku..."

Ve stejném okamžiku se na příjmu vysílačky ozvalo: „Jaká loď? Rozpoznávací kód?"

Výzva zazněla v interkosmu, oficiální řeči arkonidské říše, nicméně akcent, se kterým byla vyslovena, patřil nějakému Pozemšťanovi.

„Osm těžkých křižníků," odpověděl Ali Achmed poté, kdy loď bleskurychle identifikoval.

Poručík Cardif okamžitě předal svému spojaři kód, jako by celý Život nedělal nic jiného, a odvířil své poznávací znamení.

Nato se z paluby některé z těch osmi lodí ozvalo: „Šťastnou cestu!"

Potom na palubě Gazely zavládl klid. Osm těžkých pozemských křižníků se nacházelo na cestě k planetě Rusuf, kde před několika hodinami přistál i Rhodanův superobří křižník DRU-

SUS. Toto soustředění moci Slunečního impéria nevěstilo nic dobrého.

Thomas Cardif rozpoznal celkovou situaci jako první. „Myslím, že brzy zažijeme vesmírnou bitvu, o které se bude mluvit ještě dalších deset let! Jestli sem Šéf povolal rovnou osm křižníků, pak už našel stopu, která ho přivede za jeho ženou. Rád bych věděl, kdo za tím sprostým únosem vlastně vězí."

Pak jeho myšlenky zamířily jinam. Nevědomky se otočil k Mácu Urbanovi a podíval se na něj, aniž by se soustředil. Díval se přes něj...

Zamyšleně uvažoval: Jak bych já mohl být podobný Perrymu Rhodanovi? To přece není možné! Jak by mě s ním někdo mohl srovnávat?

Pozoroval Skota u zbraňových ovladačů, ale v duchu byl někde jinde, proto neviděl, jak se Mac Urban vyděsil, protože se mu zdálo, že opět vidí šéfa. V těchto okamžicích měl Thomas Cardif ve tváři opět rysy Perryho Rhodana-

John Marshall, jeden z prvních mutantů, kteří nastoupili službu u Perryho Rhodana, seděl v malé hospůdce v městečku Gelgen, vzdáleném čtyřicet pět kilometrů od základny Pozemšťanů.

Tato hospůdka, která podle všeho patřila Skokanům, nebyla arkonidskými kolonisty příliš často navštěvována. Když sem Marshall přišel, neviděl žádného Arkonidana a stále ještě mamě čekal na návštěvu někoho podobného.

John Marshall, který byl na první pohled Pozemšťanem, se nehodlal chovat nijak nenápadně. Koneckonců na planetě přistál křižník DRUSUS s Perrym Rhodanem na palubě, a navíc ještě[^] osm dalších křižníků, které dorazily o něco později. Ty se na Rusufu postaraly o dostatek vzrušení. Zdejší vláda protestovala proti mocenské demonstraci Pozemšťanů a odeslala stížnost Regentovi na Arkon. Stejně tak se cítili ve svých zájmech ohroženi i galaktičtí obchodníci a rezolutně intervenovali u vlády Rusufu.

John Marshall si však s těmito věcmi nelámал hlavu. Tento vynikající telepat čekal na svého kolegu, sugestora Kitaje Išibašiho, který krátce předtím, než Marshall vstoupil do této hospůdky, narazil na slabou myšlenkovou stopu a sledoval ji.

Marshall na ulici zachytil úvahu jednoho ze tří Skokanů, kteří kráčeli na protější straně ulice. Jeden ze Skokanů totiž myslel na Thoru a zrovna si říkal, jestli už v pořádku dorazila.

Nebylo to mnoho, ale John Marshall okamžitě vyslal Išibašiho za touto stopou.

„Postarej se o něj, Kitaji, a udělej z něj automat.“ S těmito slovy se rozdělili. John Marshall vesel do hospůdky a Japonec Išibaši se otočil na podpatku, aby sledoval galaktického obchodníka.

Marshallovo přání, aby ze Skokana udělal automat, nemělo žádnou krvelačnou podstatu. Išibaši totiž disponoval silou, pomocí níž dokázal cizímu člověku vsugerovat svou vůli a přitom dotyčnému ponechal jeho názory a mínění. Že všechno dělá ze své vlastní vůle.

Během následující hodiny odešel Marshall dvakrát na záchod. Ať si o něm ostatní hosté myslí co chtějí. Z toalety pak odeslal pomocí malé vysílačky situační hlášení a zároveň zjišťoval, zda někteří další mutanti nenarazili na nějakou lepší stopu.

„Nic, žádné stopy,“ odpověděl mu Perry Rhodan osobně. „Vaše hlášení je prvním upozorněním, ale jako stopa je pro mě nesrozumitelné. Že by za tím únosem vězeli Skokani?“

To byla myšlenka, jakou choval i Marshall.

Galaktičtí obchodníci, takzvaní Skokani, nebyli přáteli Pozemšťanů, to bylo jednou provždy jasné. Přáteli Pozemšťanů nebyli ani Arasové, spojenci Skokanů, skuteční géniové v oblasti medicíny.

[^] Nakonec tu byl ještě počítačový Regent z Arkonu. I on mohl mít zájem na únosu Thory. Ovšem zatím nikdo nic pořádně nevěděl.

John Marshall se vrátil ke svému stolku a opřel se tak, aby u ucha držel prst s prstenem, ve kterém byla ukryta mikrovysílačka. Za okamžik se mu to vyplatilo,

protože se ozval Kitaj Išibaši. „Uvázl jsem. Jsem v nějakém sklopení. Šedočerná plastická stavba s emblémem Skokanů. Konec!“

Marshall sáhl pro sklenku a obrátil její obsah do sebe, jako by se nic nedělo-

Kitaj Išibaši někde uvázl! On ale také!

Když se John Marshall rozhlížel po lokále, všiml si, že někteří Skokani vytáhli ruční paprskomety a položili je na stůl. Tyto zbraně ho měly varovat. Podmračené výrazy Skokanů prozradily zbytek. Pět hostů odešlo ke dveřím. Patrně proto, aby je kvůli němu hlídali.

John Marshall okamžitě kontroloval jejich myšlenky. Četl v nich jako v otevřené knize. Když si takto zkontroloval muže u baru, musel se ovládat, aby se nesložil. Muž totiž myslel na to, že ho zabije. S tebou se nebudeme párat jako s tou zrádnou Arkonidankou Thorou...

John Marshall rychle sáhl na prsten: „Tady Marshall,“ zašeptal do skryté mikrovysílačky. „Lokál OOK-TAAN na hlavní ulici. Pošlete sem bojové roboty!“

„

Jeho hlášení trvalo jenom pár vteřin. Pak si hřbetem ruky otřel suché rty, pozvedl prázdnou skleničku a pohledem k baru požadoval další pití. V té chvíli jeho mikrovysílačka vydala slabý elektrický impuls, který pocítil jako lehké píchnutí, byl to však signál, naznačující, že mu někdo chce něco sdělit. Přepnul prsten na příjem, ale v té chvíli se od baru odlepil jeden ze Skokanů a zamířil k němu. Marshall přemýšlel, jestli teď nebude podezřelý, když přiloží ruku k uchu tak, aby slyšel, co mu kdo chce.

„Marshall, z hospody už teď nevyjdeš! Ale povolal jsem pomoc!“

Zbytek Išibašiho vysílání už Marshall neslyšel. Galaktický obchodník se zastavil u jeho stolu a namířil na něj termozáříč.

„Půjdeš se mnou, Pozemšťane!“

„Policie?“ předstíral John Marshall překvapení. „Ale..., co je?“

„Pojď se mnou a neodmlouvej!“

Marshall vstal, ani rychle, ani pomalu.

Mezitím se ze všech stran blížili i ostatní Skokani. Udělali mu uličku ke dveřím. Tam na něj čekalo dalších pět ramenatých galaktických obchodníků.

„Rychle ke dveřím, Pozemšťane, honem!“

John Marshall se zamračil a zeptal se: „Uvažovali jste i o následcích svých činů?“

Odpovědi mu byl pouze nepřijemný smích okolních mužů. Ze dvou stran do něj někdo strčil. Pak k němu přiskočili další tři Skokani a začali ho prohledávat. Nepřekvapilo je, že u něj našli impulzní paprskomet, ale byli překvapeni, že nikde v jeho šatech nenalezli vysílačku-[^]

„Kde ji jenom může mít?“ uvažoval galaktický obchodník, očividně šéf skupiny.

Díky tomuto bezvýslednému pátrání získal mutant Perryho Rhodana cenné

vteřiny. Vůbec se nebránil, zdálo se, jako by mu bylo úplně jedno, co s ním dělají. Ve skutečnosti však pomocí svých silných telepatických signálů navázal spojení s Kitajem Išibašim.

Skokani zatím došli k závěru, že se své vysílačky zbavil na toaletě. „Zahodil ji do záchodu," zabručel jeden ze Skokanů a ustoupil.

Marshall četl jejich myšlenky jednu za druhou. Ano, i Šéf této skupiny Skokanů byl přesvědčen, že už se své vysílačky zbavil. „Vy veďte ho!"

Pak se v lokálu stalo něco nečekaného. Vzadu kdosi něco vykřikl. Tvar šéfa bandy se stáhla do ošklivého úšklebku. Samolibě Marshallovi vysvětloval: „Budeš už pátým mužem, který brzy vyzvaní všechna svá tajemství a bude mu vymytý mozek."

Zatímco Skokan pronášel tato slova, intenzivně myslel na Thoru, ale i na pět zajatých agentů Pozemšťanů. John Marshall četl v myšlenkách tohoto odporného muže, který se jmenoval Itzre Delagin. Byl to muž, kterému šéf jeho skokanského rodu slíbil za zajetí pozemských agentů nestydatě vysokou sumu.

V celé Galaxii neexistovalo nic horšího než vymývání mozku. Kdo byl tomuto procesu podroben, bez zábran vydal všechno své vědomí a nakonec opustil přístroj jako blekotající idiot.

Přestože Marshall věděl, že od těchto Skokanů nemůže čekat žádný soucit a že mu hrozí nebezpečí ztráty veškeré mozkové kapacity, nezapomínal na úkol, se kterým ho Perry Rhodan poslal do akce.

Zahnali ho ke dveřím a odevzdali ho pěti dalším Skokanům. V té chvíli se Marshall složil k zemi. Zaúpěl a ztratil vědomí. Alespoň navenek. Bylo to představení. Skokani ho zvedli, ale překázeli přitom jeden druhému. Marshall našel možnost, jak se dotknout prstenem s vysílačkou úst a odvysílat následující slova: „Itzre Delagin."

V té chvíli někdo hrozivě zaklel. Nadával, že se s tím Pozemšťanem příliš párají. I tohle bylo odvysíláno. Perry Rhodan proto věděl, co a jak udělat, a pozorně sledoval, jak jeho nejlepšího mutantu nakládají do džípu a odvázejí ho neznámo kam.

^ J. ^

Rhodanovy bojové stroje se nedívaly nalevo napravo. Pracovaly podle programu a podle příkazu své paměti. Pomocí systémů a citlivých čidel sledovaly okolí. Výkřiky Skokanů a jejich povely pro ně neexistovaly.

Dva z robotů, kteří pomocí impulzních zbraní rozřízli džíp napůl, teď z deformované kabiny zachraňovali Johna Marshalla.

Jeden z nich nesl mutantu na svých ocelových pažích jako malé dítě.

Křik rozčilených Arkonidanů a galaktických obchodníků, kteří v akci bojových

robotů viděli nepovolený zákrok základny Pozemšťanů, vyvolal útok stovek Arkonidanů a Skokanů proti Rhodanovým robotům.

Masa lidí pronikla okruhem strážných, nicméně bojové stroje do lidí nestřílely. Jejich program s tím nepočítal. Jenže roboti, kteří zůstali na palubě Gazely, jež je sem přivezla, v sobě měli jiné .naprogramování.

Reagovali okamžitě - aktivovali svá hypnotická děla. Jejich hlavně potom vychrlily nehluché paprsky. Křik rozdováděného davu rázem utichl. Bylo to strašidelné, ale nedalo se nic dělat. Dav strnul, někteří omdleli. Na ulici zavládlo mrtvé ticho. Bylo slyšet jen dunivý krok mnoha robotů, sbíhajících se ze všech stran ke Gazele. Postupně nastupovali do lodi. Když vešel poslední, rampa zajela do útrob lodi. Motory zavyly a ochranný energetický štít Gazely se aktivoval. Kdo stál příliš blízko lodi, toho ochranný štít odhodil stranou.

Robot - velitel Gazely - si ničeho takového nevšímal. Jeho úkol zněl: Po vysvobození Marshalla se okamžitě vrátit na palubu křižníku DRUSUS. Dvaadvacet minut po Johnu Marshallovi se na DRUSUS vrátil i poslední, pátý mutant. Toho roboti zachránili doslova v poslední chvíli. Už seděl spoután pod přístrojem, pomocí něž se nepohodlným lidem vymýval mozek.

Perry Rhodan právě dostal zprávu o návratu pátého agenta. Seděl společně s Crestem ve své kajutě. Oba Čekali na hlášení agentů z hlavního města Cillu.

Pořád ještě nebylo jasné, kdo vlastně unesl Thoru. Ani Crest nakonec nevěřil, že by to mohli být galaktičtí obchodníci. Řekl Rhodanovi otevřeně, co si myslí: „To vypadá na Arkon, Rhodane!"

„Možná," uhnul Administrátor Sluneční říše, „ale všichni dobře víme, Čeho jsou Skokani schopni. Mé podezření se obrací k Arkonu a zároveň na dosud neznámý rod Skokanů. Moje žena byla unesena galaktickými obchodníky. To je dokázáno. Nikdo však neví, ani ten zajatý vůdce únosců našich mutantů, o koho jde. Podle mě však měl tento rod Skokanů za úkol pouze zabránit všemi prostředky v pátrání po mé ženě.

^--< ^

Poručík Cardif zatím se svými dvěma muži dorazil k planetě, které se říkalo Hedris, ležící něco přes tři sta světelných let daleko od slunce Kréta. Oblétli jí a chtěli pokračovat v cestě k jiným planetám, zda tam nenajdou stopu únosců, když Alím Achmed

vykřikl: „Aktivujte energetický ochranný štít, poručíku" „Proč?"

„Nebezpečí záření." Cardif pouze

přikývl.

„Achmede, zjistěte, odkud záření přichází! Urbane, jste připraven k palbě?"

„Zbraně připraveny, poručíku!" křikl Skot od svých přístrojů. Oblet planety si představoval poněkud méně dramaticky. Páchlo to tu nebezpečím.

Alim Achmed se mezitím snažil zjistit, odkud to tajuplné, poměrně silné záření přichází. Když se překvapeně sklonil nad přístroji, Urban a Cardif bezděčně pochopili, že tu něco nesouhlasí. Než se však některý z nich mohl zeptat, Arab vykřikl: „Záření přichází támhle odtud, poručíku! Tam dole z jednoho z těch podivných monumentů, podobajících se sloupům!"

„Cukej!" zavrčel Cardif. „Nejvyšší bojová pohotovost. Podíváme se, co to tam je!"

Počítač si se sloupy na planetě Hedris neporadil, ale skutečnost, že každý z nich měřil padesát kilometrů u základny a na hrotu ještě pořád něco přes kilometr Čtvereční, byla vskutku ohromující.

„Vypadá to špatně," řekl Achmed a oznámil stoupající hodnoty radiového záření. , Letěli ve výšce šesti set metrů. Záření bylo tak silné, jako by právě prolétali nechráněným reaktorem, běžícím na nejvyšší výkon.

„Pozor... Hele! ... Ta... ta...," Achmed koktal a nemohl se vyjádřit. Thomas Cardif se prudce ohlédl a zjistil, že hodnota záření rázem spadla o osmdesát procent.

Proto začal znovu klesat. Každým metrem, kterým se loď dostávala níž, znovu stoupaly hodnoty záření. Brzy se loď opět nacházela v zóně velice silného záření.

Thomas Cardif se rozlétl kolem sledovaného sloupu.

„Zajímavé," mumlal a vůbec si přitom neuvědomoval, jak chladnokrevně se v této situaci chová. Jeho pohled putoval mezi přístroji a panoramatickou obrazovkou. Z odstupu tří tisíc metrů vypadaly sloupy jako šílený obraz.

Tenhle sloup už oblétl ze dvou třetin, když se na obrazovce objevila ošklivá díra ve stěně sloupu, ve výšce asi jednoho sta metrů.

„Je tam vstup!" zvolal Mac Urban.

Jejich Gazela byla chráněna silným energetickým štítem, proto se Thomas odvážil až do vzdálenosti dvou set metrů od objeveného otvoru.

„Vandalové!" rozčiloval se Mac Urban a tímto slovem řekl všechno. Díra do sloupu totiž byla násilně vypálená. Bylo to na první pohled poznat.

„Záření konstantní," hlásil polohlasně Alim Achmed.

A v té chvíli se Thomas Cardif rozhodl a vlétl přímo do toho pekelného záření!

Ochranné štíty Gazely byly zatíženy na samu hranici výkonu. Alim Achmed se zpotil, nicméně Skot Mac Urban nadále seděl naprosto klidně za svými ovladači a pozoroval sledovaný sloup na malé obrazovce.

Vlétli dovnitř a stíhačka se zastavila ve vzdálenosti čtyřiceti metrů nad obrovitým zařízením uvnitř sloupu. Právě tam probíhal nekontrolovatelný atomový rozpad. Stroje se trhaly, tavily, zplynovávaly a byly rozhazovány do všech stran. Thomas Cardif v nich jednoznačně poznával arkonidskou techniku.

„Teprve teď je to zajímavé!" zamumlal a zamával na Urbana. „Posaďte se na moje místo, Urbane! Já jdu ven!"

Muž se však ani nehnul. Cardif se na něj proto znovu obrátil a křikl: „Proč na mě tak zíráte, Urbane? Já vím, co dělám! Vráť se zpátky v pořádku, nebojte se!"

Netušil, že v této chvíli byl znovu neuvěřitelně podobný Perry-mu Rhodanovi.

O deset minut později opustil Gazelu, která přistála na volném prostoru mezi troskami přístrojů. Pak zmizel svým vyjeveným kolegům z dohledu. Teprve po pěti nekonečně dlouhých, mučivých minutách, se ozval ze své helmové vysílačky: „Co má znamenat tohle?" Pak už bylo ticho. Slyšeli pouze poručíkově vzrušené oddychování.

„Urbane!"

Skotem to trhlo. Tohle byl hlas Perryho Rhodana, proto bezděčně odpověděl: „Ano, pane..."

Thomas Cardif toto neobvyklé oslovení zřejmě přeslechl, protože okamžitě pokračoval: „Zjistěte, co znamená číslo 4186-4-162..."

Mac Urban na nic nečekal a nakrmil těmito údaji palubní počítač.

„No tak?" ozval se po chvíli Cardif.

„To vaše číslo je kódem pro nějaké slunce!" vyhrkl po chvíli Mac Urban. „Ale to slunce nemá jméno... Ani ta jeho jediná gigantická planeta nemá jméno... Jenom její měsíc... Siliko V... Už jste o něm někdy slyšel, poručíku? Siličko V? Ano?"

„Ne. Díky. Ještě se tu trochu porozhlédnu."

Thomas Cardif toho vskutku mnoho nenamluvil. Když o půl hodiny později znovu nastoupil do své lodi, odložil skafandr a usedl do pilotního křesla, ještě pořád mlčel.

Achmed s Urbanem ho neobtěžovali otázkami. Trpělivě Čekali, Jejich velitel byl na průzkumu sám, a jedině on sám také mohl určit, co vlastně objevil.

Pomalů se k nim otočil. Díval se na ne tváří Perryho Rhodana:

„Urbane, podejte mi soupisku všech hvězdných bran Arkonu!"

Skot vypadal zaskočeně. „Tohleto...," ukázal ven, „je hvězdná brána?"

„Byla, Urbane! Někdo ji záměrně rozbil..."

Chvilí bylo ticho.

„Poručíku, musíme rychle odtud," namítl Achmed. „Tím, jak jsme vás vypustili ven a zase vzali na palubu, jsme nabrali poměrně hodně záření."

„Oukej, Achmede..."

O deset minut později se Gazela vznášela sto kilometrů nad planetou. Thomas Cardif studoval seznam arkonidských hvězdných bran. Planeta Hetri v něm uvedena nebyla.

„Poletíme k dalšímu sloupu, Urbane!"

„Poručíku, vy myslíte, že všechny ty sloupy..."

„Ano, jsem přesvědčen, že nás někdo chce oklamat rafinovaným arkonidským

blufem... U dalšího sloupu se uvidí. Jedeme!"

Snesli se asi na deset kilometrů k nejbližšímu sloupu, když Achmed vykřikl: „Zaměření, poručíku... Ksakru, málem jsem to přehlédl. To nebyl žádný paprsek, co nás právě zasáhlo... Bylo to až moc slaboučké, bez síly..."

Při letu ke třetímu sloupu zažili totéž.

„Obrátit!" řekl poručík Cardif a Gazela se vznesla zpátky do mezihvězdného prostoru. O několik minut později odeslal do hyperprostoru hlášení pro Perryho Rhodana.

Odpověď na sebe nedala dlouho čekat.

„Zjistěte, zda je měsíc Siliko V kosmickou pevností. Buďte opatrní, nic neriskujte. Starý rozkaz, pátrat po zmizelé lodi únosců, pro vás už neplatí.

Perry Rhodan."

^ ^ ^

Thomas Cardif udržoval přesný kurz k měsíci Siliko V. Tento bizarní, bezvzduchý svět se rozprostíral na dvou třetinách obrazovky. Siliko měl v průměru pouhých osmdesát kilometrů.

„Neodpovídají nám na kód, Achmede?"

„Nic, poručíku. Dokonce si nás ani nezaměřili, Vůbec nic. Co vy na to?"

„To se mi nějak nezdá. Nač by potom měla ta věc tak silný ochranný štít? Snad se to dozvíme, až budeme blíž." Cardif přešel na OJ rychlosti světla. Potřeboval získat čas na úvahy. Napůl duchem jinde se znovu zeptal: „Pořád neodpovídají na náš poznávací kód?"

„Ne, poručíku."

„Zbraně v pohotovosti?"

„K palbě připraven, poručíku!"

„Vzdálenost dvě stě deset tisíc kilometrů..." To znamenalo už jen pouhých sedm vteřin do zničující srážky s měsícem Siliko V!

„Vyšlete nouzové signály, Achmede!"

Alim Achmed zareagoval neuvěřitelně rychle. Bylo mu jasné, že nesmí použít hyperkom. To by se pak o jejich předstírané nouzové situaci dozvěděla celá Mléčná dráha. Vysílal po telekomu a pro jistotu arkonidsky.

Siliko V neodpovídal, ale Gazela se pořád blížila! Thomas Cardif zatnul zuby. Uvědomoval si celou tíhu zodpovědnosti, ale nepřišel na myšlenku, že by měl zastavit či obrátit.

„Pozor, chlapi!" zvolal. „Poletím k tomu trpasličímu měsíci až na pět set kilometrů. Achmede, nepřestávejte vysílat náš nouzový signál. Urbane, pozorně

sledujte okamžik, až změním kurz a ponořím se do měsíčního stínu..." „Jsem připraven k palbě ze všech děl, poručíku!" „Ano, při sebemenším nepřátelském projevu Silika V!" Rozhodnutí padlo. Nálada v Gazele se neměnila. Alim Achmed a Mac Urban takhle letěli už mnohokrát a vždycky se zatím vrátili domů se zdravou kůží. Ani teď si nedělali starosti. Jejich velitel byl sice mladý poručík, ale choval se jako starý vesmírný vlk.

„Nasadit helmy skafandrů!" To byl poslední rozkaz Thomase Cardifa.

Vzdálenost osmdesát tisíc kilometrů. Deset tisíc!

Znovu nouzový signál...

„Ti Arkonidané jsou ale paličáci...", poznamenal Thomas Cardif.

Vzdálenost klesala po tisícovkách...

Sedm set kilometrů...

Šest set...

Gazela jakoby letěla přímo do středu měsíce Siliko V.

500 kilometrů...

Thomas Cardif už vzal za páku a zvedl stroj do výšky, když Gazelu zasáhl strašlivý energetický paprsek. Ve zlomku vteřiny se zdálo, že se energetické ochranné štíty člunu musí prolomit, ale pak se Gazela zhoupla a odlétla stranou od úderu...

Thomas Cardif viděl jen záblesk energetického výboje. Potom ztratil vědomí a vzpomatoval se teprve ve chvíli, kdy kolem něj padaly do vesmírných hlubin zbytky jeho Gazely. „Urbane... Achmede, okamžitě se mi hlase!"

Výzva zůstala nevyslyšena. Nikdo se mu nehlásil. Poručík se s nimi znovu a znovu pokoušel spojit, než si uvědomil, že jeho dva druzi útok patrně nepřežili.

Podíval se dolů na nepřívětivý, skalnatý svět měsíce. Letu-schopný skafandr ho chránil před nejhorším, zabráňoval, aby se při dopadu rozbil o skálu.

Potom se ale vyděsil - Siliko V dezaktivoval své supersilné ochranné štíty!

Siliko V teď nebyl ničím, než obří pastí o průměru osmdesát kilometrů.

Co se ale ukrývalo v jeho útrobách? Thomas Cardif tušil, že to nebude nic dobrého.

^ A ^

Skutečnost však zdaleka překonala jeho nejhorší představy! Když po svém přistání míjel tisícího robota, věděl, že na této oběžnici nebude jediná živá bytost. Siliko V byl světem robotů! Jejich úkolem bylo udržovat tuto vesmírnou bránu v bojové pohotovosti

a aktivovat ji V případě, kdyby do arkonidské říše pronikl vetřelec.

,

Thomase Cardifa eskortovalo pět robotů, Jejichž úkolem byla očividně policejní práce.

Jeden z nich mu vysvětlil, že pochopili, že nouzový signál jeho lodi byl jenom zastíracím manévrem a že proti této základně letěli z vlastní vůle. :

Odvedli ho do podzemí a všechno mu ukázali.

Byl překvapen. Podobná energetická děla neměl ani DRUSUS. Tahle hvězdná brána, to byla věc! Když si uvědomil, jak vypadaly sloupy na Hetrisu, říkal si, že Arkon musí být ještě tisíckrát silnější, než si Perry Rhodan vůbec dokáže představit.

Vedli ho po chodbách a schodištích podzemního labyrintu, až docela zapomněl, kudy přišel. Pak ho strčili do nějaké místnosti.

Nevěřil vlastním očím.

Jak se sem mohla dostat Thora?

Drsné postrčení ocelové paže ho zahnilo dál do místnosti a kovový hlas oznamoval: „Smíte si svléknout skafandr. Zdejší vzduch má pozemské parametry!"

Thomas Cardif se pomalu svlékal a díval se před sebe. Pořád ještě nemohl uvěřit, že před ním stojí právě ona.

Thora!

Stála uprostřed tří robotů. Očividně ji také hlídali.

Vykročila k němu a rozpráhla ruce, jakmile si sundal helmu a ona spatřila jeho obličej: „Perry... Jak ses sem... dostal...?"

V následující chvíli, se však zarazila. Došlo jí, s kým to mluví.

Poznala ho podle uniformy poručíka. Ne podle tváře.

Tohle byl její syn Thomas Cardif!

A ona ho oslovila jako Perryho - ona, manželka Perryho Rho-dana! Ale co naplat, když se svému otci tolik podobal!

Tohle že je její syn? Tenhle mladý muž, který se na ni díval jejíma očima, který vypadal jako Rhodan a pohyboval se jako Rhodan? A pak ještě ten dobře známý hlas: „Děkuji vám, paní Thoro!"

V té chvíli se mírně zapotácel a přejel si rukou přes zpoceně Čelo. Nemohl se ani hnout.

Nedokázal udělat ani krok.

Byl k tomuto místu připoután neuvěřitelným podezřením, které v něm náhle vzklíčilo.

^ _* _ ^

Perry Rhodan Četl: „Itzre Delagin nalezen. Thora se podle výsledku zajatců nachází na Siliku V. Celá akce provedena galaktickými obchodníky, téměř všichni původem z rodu..."

Víc toho Rhodan nečetl. Vydal rozkaz ke startu za čtyři minuty. Směr: Siliko V, podle arkonidského hvězdného katalogu.

Uvidíme, říkal si.

O čtyři minuty později odstartovali a Rhodan se zabýval hlášením o hvězdné bráně na Hetri a faktem, že její existence nebyla nikde zaznamenána.

Crest pokrčil rameny. „Bud' byla tahle brána zbudována před více než dvanácti tisíci lety a zapomnělo se na ni, anebo byla tajně vybudována teprve v poslední době, a o takové věci vědí obvykle pouze tři osoby..."

„A počítačový Regent!" dodal Rhodan.

„Jistě. Ten na prvním místě," odpověděl Crest a lehce se pousmál.

Pro Rhodana bylo toto téma vyřízeno. Pomocí palubního rozhlasu zavolal do spojové centrály: „Gazela poručíka Cardifa se pořád ještě nehlásí?"

„Ne, pane," přišlo bez zaváhání. „Neustále to zkoušíme všemi způsoby..."

„Díky," odpověděl Rhodan a pohled, který vrhl na Cresta, byl jednoznačný. Perry Rhodan měl starosti ještě i o svého syna.

Netrvalo dlouho a Rhodanovy křižníky se blížily k měsíci Siliko V. Supersilné vysílačky křižníku DRUSUS vysílaly na všechny možné strany a na všech možných vlnách nepřetržitě svůj poznávací signál. Volání Gazely poručíka Cardifa je doprovázelo.

Siliko V se však nehlásil, Rhodan přikývl. Začínal si být jist. Že galaktičtí obchodníci unesli jeho Ženu právě sem. Ale proč se nehlásí Thomas se svou Gazelou?

Spojil se s laboratoří lodi: „Zkontrolujte prostor kolem Silika

V! Chci vědět, zda je všude radioaktivní záření stejné intenzity. Výsledky mi okamžitě hlase!"

Crest se pohroužil do křesla. Tušil, jaké strašlivé podezření

Perry Rhodan chová. Podle jeho názoru už žádná Gazela neexistovala.

Vzadu z velínu se ozvalo vzrušené, volání: „Siliko V z ničeho nic aktivoval ochranné štíty! Panebože, to je ale síla!" Službu konající důstojník pak z přístrojů odečítal údaje, které i v Crestovi vyvolaly nedůvěru v jejich pravdivost.

Pak se ozvala laboratoř a hlásila, že v jednom místě nedaleko měsíce naměřila o něco silnější radioaktivní záření. Sílu odhadovali na explozi malé lodi po přímém zásahu z paprskového děla.

Rhodan přimhouřil oči a zatnul zuby. Mlčel. Jenom Crest věděl, čím jeho přítel nyní prochází. Seděl tu nejmocnější muž Sluneční říše, a přesto to byl jenom zmučený ubožák, bezmocný tvář i v tvář osudu, který mu v této chvíli nepřál. Nejdříve ztratil milovanou ženu, a teď i

syna.

Thomas Cardif už patrně neměl žádnou naději.

Naděje, že Perry ještě někdy uvidí Thoru, klesla pod jedno jediné procento pravděpodobnosti.

Svazek křižníků se však nadále řítí směrem k měsíci Siliko V. Když se tento měsíc poprvé objevil na panoramatické obrazovce superobřího křižníků, bylo to jenom zrníčko prachu, ztracené v nekonečném vesmíru.

Perry Rhodan na něj upřeně hleděl a mračil se. Byl až nelidsky tvrdý sám k sobě, mnohem tvrdší než ke komukoliv jinému. Jeho bolest, jeho duševní nouze - to všechno v sobě potlačil. Pomocí síly vůle se zbavil veškerého trápení a všechno, nač nyní myslel a co dělal, platilo pouze zájmům Sluneční říše a lidstva.

Ze všech stran byl bombardován údaji a informacemi. Palubní počítač pracoval bez přestávky. Posílal stále nové, mírně pozměněné hodnoty.

Tři světelné minuty před Silikem V křižníky snížily rychlost letu na 0,1 rychlosti světla. Všechny křižníky zatím stále letěly pod ochranou před zaměřením. Jenom DRUSUS držel, jak se říká, otevřené hledí.

„Rhodane, nechcete se spojit s počítačovým Regentem?“ ozval se Crest. Musel tuto otázku položit. Palubní počítač právě ohlásil, že i kdyby všechny křižníky zahájily náraz palbu proti ochrannému Štítu měsíce Siliko V, jeho ochranný štít by nebyl zatížen ani na jednu desetinu!

To znamenalo - Perry Rhodan jím nemohl projít!

Rhodan se však na Cresta ani neotočil. Tiše a klidně odpověděl: „Právě minul čas, kdy jsem si myslel, že počítačový mozek nedokáže lhát. Nespojím se s Arkonem III, dopředu mu tu podívanou, aby musel bezmocně přihlížet, jak ničím tohle jeho vosí hnízdo a měním je na neškodný měsíc!“ Trochu se předklonil, potom zmáčkl jedno tlačítko a křikl do palubního rozhlasu: „Volám archiv! Okamžitě mi dodejte konstrukční podklady arkonidských kosmických bran. Konec.“

Potom se stejně bleskurychle obrátil na jiné oddělení: „Všichni bojovní roboti do hangáru B 65. Naprogramovat Číslo 1-1! Provést během osmi minut! Konec!“

Následující rozkaz vydal pro všechny křižníky Pozemšťanů v Galaxii: „Poplach všem! Poplach všem! Všem lehkým i těžkým křižníkům, všem kosmickým flotilám a svazům! Podle kódu 45-L-00 transituje dle arkonidského hvězdného katalogu k 4186-4-162! Rhodan. Konec!“

Crest se neubrnil tichému úsměvu. Kód 45-L-00 nebyl ničím jiným než dlouho připravovaným blufem. Pokud kterákoliv loď Pozemšťanů tenhle kód zachytila, žádný poplach přirozeně nevyhlášovala.

K metodám Perryho Rhodana prostě patřilo, že dociloval maximálního efektu s minimálními náklady. V té chvíli Siliko V bez dalšího varování zaútočil!

Brána Arkonu se pokoušela šesti paprskovými děly roztrhat DRUSUS na kusy a proměnit jej v mračno plynů. Ale obří křižník se ani nezachvěl a neochvějně plul dál vesmírem. Každá jiná loď by pod tak mocným úderem padla - ale energetické ochranné štíty DRUSUSU by vydržely mnohem silnější zásah.

Crest se zadíval na Rhodana. O čem přemýšlel? Co měl v úmyslu? Co chtěl udělat muž, který byl předurčen stát se jednou pánem všehomíre?

„Připravit fiktivní transmitter!“ přikázal Rhodan,

Crest na něm ulpěl pohledem.

Co přijde teď?

„Pomocí fiktivního transmiteru vysadit bojové roboty na Siliku V!“

Fiktivní transmitter byl zbraní, která pracovala na bázi šestidimenzionálního prostoru. Svého času ji Rhodan dostal na planetě Poutník od Nesmrtelného- Pomocí této ve vesmíru ojedinělé zbraně dokázal přenášet a transponovat hmotu do jakéhokoliv prostoru bez ohledu na energetické ochranné štíty. Mohl tak stejně dobře přenést na palubu nepřátelské lodi bombu, jako nyní umístit bojové roboty pod jinak neproniknutelné Štíty Silika V.

Stejně tak tento přístroj dokázal zachycovat a odvracet nepřátelské projektily, jako například gravitační bombu, která proti nim právě vzlétla z tohoto zákeřného měsíce...

Muži u ovládacích panelů zbraňových systémů však byli zkušení a pomocí fiktivního transmiteru tuto strašlivou zbraň přemístili do volného kosmu, kde její načasovaná exploze nemohla způsobit nic zlého.

Mezitím byli na povrch Silika V dál posíláni Rhodanovi bojovní roboti.

Rhodan na ovládacím panelu rozprostřel konstrukční plány arkonidských bran. Na první pohled poznal nejslabší místo - a proto věděl, kde má na Siliku V hledat počítačové srdce planety,

„Transmitter nastavit na DRUSUS. Přenese křižník na Siliko V! Ostatní křižníky ať pokračují v ostřelování Štítů! Konec! Fiktivní transmitter připraven?“

„Ano, pane, čekám na vaše souřadnice...“

Rhodan je předal do počítače. Tři vteřiny...

Dvě...

Jedna...

„Pal ze všech zbraní!“ zvolal Rhodan.

Důstojníci u palebných stanovišť nechápavě zírali na monitory. Zničehonic pluli sto metrů nad povrchem Silika V! A DRUSUS začal pálit ze všech děl. Dvě vteřiny stačily, aby se prostor pod nimi začal vařit, bublat, a aby se z něj pářilo jako v prádelně. Povrch planety se měnil v magma. Počítač, který se nacházel pod zemí přímo pod nimi, nestačil zareagovat, protože se sám zablokoval.

Nedokázal si vysvětlit, jakým způsobem se nepřítel dostal přes ochranné štíty...

„Ničit povrch planety!“ přikazoval Rhodan. „Dávejte pozor na bojové roboty!“

Ovšem ti se většinou nacházeli na opačné straně planety a bojovali tam podobně jako křižník - ničili vše, co se jim postavilo do cesty.

Netrvalo dlouho a Siliko V se přestal bránit. Jeho děla utichla a pár vteřin nato se prolomily ochranné štíty vesmírné brány. Letka Rhodanových křižníků se opatrně snášela dolů k planetce.

O dvě hodiny později se jim nikdo nebránil ani na povrchu. Rhodan povolal bojové roboty zpět. Tento radikální zákrok ho stál sedmašedesát robotů, ale ani jednoho zraněného muže.

Přesto však boj ještě neskončil.

Museli sestoupit dolů, do útrob Silika V, kde byly ukryty titánské síly počítače a agregátů - a kde byla zadržována Thora.

Perry Rhodan už nechoval žádnou naději, že by snad někde objevil svého syna Thomase živého.

^ A ^

Osmnáct kilometrů pod povrchem Silika V vládlo ticho úplné izolace. Thomas Cardif byl uzavřen v místnosti, ale na svou osamělost ani na chvíli nepomyslel.

Hlavou mu vrtalo něco jiného. Bylo mu jedenadvacet let...

Byl synem Perryho Rhodana a Thora byla jeho matkou. „Thora že je mou matkou...?“ zopakoval otázku nahlas a v duchu si opakoval svůj dosavadní život. Žil dobře, měl hezké dětství, ale jedno mu docela určitě scházelo - skutečný pocit domova a štěstí rodičovské náruče. Thomas absolutně nechápal, proč se k němu Rhodan s Thorou neznali. Nechápal, proč se k němu zachovali takhle odmítavě.

A nechtěl nic chápat!

Krev jeho matky se mu vařila v žilách. Zlobil se, vztekal a byl uražený.

„Jmenuju se Thomas Cardif, Perry Rhodane, a jako Thomas Cardif taky umřu!“ naslouchal svým slovům a líbila se mu.

Roboti na trpasličím měsíci Siliko V ho umístili odděleně od Thory. Myslet za těchto okolností na útěk by bylo absurdní. Náhle se Thomas rozesmál. Byl to nepříjemný, hysterický smích.

On totiž vůbec nechtěl utéct!

Proč taky?

Jeho domovem byl přece Arkon! A Perryho Rhodana nenáviděl!

„Rhodane, sebral jsi mi domov! Chtěl jsi to tak! Teď to já chci zase takhle! Já chci domů - na Arkon!“

Začal v luxusním vězení pobíhat v kruhu a zastavoval se před zrcadlem, aby si

prohlížel svou tvář. Jak musela matka trpět, když , ho nesměla vidět, protože on, Perry Rhodan, si to přál. Myslel si, že chápe, proč za ním přiletěla na Rusuf - chtěla ho tajně vidět! Postavila se rozkazům toho diktátora Rhodana!

„Rhodane, ty sis prostě myslel, že by ti tvůj syn mohl být jednoho dne nebezpečný! Ano, a je to tak! Můj život má už jenom jeden smysl - zničit tě, Rhodane!“

Thomas nenáviděl silou, jakou mohou nenávidět jenom mladí .lidé. Domníval se, že uvažuje logicky, ale zašlapával přitom skutečnou logiku do země.

Zlostně a hystericky triumfálně se smál.

Před ním stál na stojanu maličký videofon, pomocí nějž se mohl spojit s patnácti různými místy. :'

Spojil se s počítačem této základny, ale uslyšel jenom dunění a hrůzu nahánějící zvuky explozí. Dokonce se mu teď zachvěla podlaha pod nohama a najednou měl pocit, že se snad blíží nějaké zemětřesení-

Přihlásilo se vědomí, které nabyl během studia na Akademii. V té chvíli ho přešel všechny vztek.

Dunění a chvějící s podlaha.

Připomněl si svůj poslední úkol. Platil této soustavě 4186-4-162. Vzpomněl si, jak razantním způsobem Rhodan obvykle zakročil, když se někde ztratil některý z jeho mužů, anebo když se mu dlouho neohlásil.

„Nech toho...“, řekl si v duchu a uvolnil průchod svému arkonidskému vzteku. Ani se už nedivil, že ho počítač nedokázal s nikým spojit.

Perry Rhodan byl na cestě za nima za jeho matkou!

Thomas skočil na pohovku, lehl si a zkřížil ruce za hlavou. Zamyšleně se zadíval na strop. Zvuky boje byly stále hlasitější a intenzivnější, zněly takřka nepřerušovaně a neustále se blížily.

Nestaral se o ně.

Kdesi za energetickou mříží, za kterou byl zavřen, zuřil krutý boj mezi arkonidskými roboty, roboty Pozemšťanů a posádkami Rhodanových bojových křižníků. Thomas vzrušeně naslouchal a zvolna zapomínal na veškerou zlobu. Podle zvukové kulisy a orgie divokých zvuků poznával, že se arkonidští roboti zákonitě nacházejí na ústupu.

Vtom to hrozivé dunění agregátů energetických děl arkonidské brány ustalo. Bylo slyšet jen syčení zbraní robotů. Prameny síly této planety vyhasly.

Ještě jednou, naposledy, se vzedmula vlna nesnesitelného bojového rámusu. Pak se zcela nečekaně utišil a zanikl v několika posledních explozích. Zůstaly jen zvuky kroků utíkajících robotů.

Osvětlení Thomasovy místnosti zablikalo. To se hroutlí agregáty ve strojovně, diagnostikoval bez většího vnitřního vzrušení

a zadíval se nahoru na zářivky. Ale nezhasínaly, jak by Čekal. Světelný zdroj zůstal funkční.

Když se rozletěly dveře a do místnosti se vřítily tři muži, Thomas ležel na posteli a ani se nehnul.

Cítil, kdo se k němu blíží - byl to určitě Perry Rhodan! Ale pak se v něm probudilo přece jen něco silnějšího než hněv, nenávisť a zloba. Tri roky Akademie a přísný výcvik se na něm podepsaly.

Thomas Cardif před Administrátorem Slunečního impéria vyskočil a postavil se do pozoru. Ano, byl to Perry Rhodan, doprovázený plukovníkem Julianem Tiffiorem a telepatem Johnem Marshalllem.

„Poručík Cardif, sestřelen během akce v soustavě 4186-4-162 nad Silikem V! Mac Urban a Alim Achmed při akci zemřeli!“

Poručík se už zase plně ovládal a chladně se díval Administrátorovi do Šedých očí.

Stejně pevně se Perry Rhodan díval na svého syna, a tím i tak trochu sám sobě do tváře.

V té chvíli vstoupila Thora v doprovodu Cresta a skupiny důstojníků. Chtěla se postavit mezi otce a syna, ale Thomas bleskurychle ustoupil a udělal jí místo-

Důstojníci za Rhodanovými zády vzrušeně debatovali. Ocitli se v situaci, kdy bylo jasné, že Rhodan má syna a jeho syn je důstojníkem vesmírné flotily.

Perry Rhodan nepoužil své sice slabé, ale přece jen dobré telepatické schopnosti.

„Perry,“ hlesla Thora a její hlas zněl zoufale. „Thomas všechno ví...“

„To vidím,“ řekl otec. Studoval obličej svého syna. Zároveň si vzpomínal na posudek, který vyhotovil počítač na Venuši. V Perry Rhodanovi se něco vzedmul a bránilo mu uvěřit v neomylnost počítačů. Jeho syn Thomas nebyl jenom arkonidského původu - měl za otce muže ze Země!

„Já to vidím taky, Administrátore!“ zabručel Thomas Cardif a nedíval se, jak sebou jeho matka trhla a jak sevřela Rhodanovu paži v dlaních.

„Nechtě nás, prosím, s naším synem o samotě, pánové,“ řekl tise Rhodan.

Důstojníci se obrátili a téměř úprkem zmizeli z místnosti.. I Crest odešel.

„Syn?“ posmíval se Thomas Cardif. „Odkdy, Administrátore? Jmenuj u se Thomas Cardif a neměním jména jako košili!“ V očích se mu přitom zablesklo - v očích, které zdědil po matce.

„Thomasi...,“ hlesla vyčerpaná Thora. Zaútočila přímo na jeho srdce. O něco méně chladněji, méně bezcílně, ovšem stále ještě s odstupem odpověděl: „Zůstaňte u poručíka Cardifa... Prosím, madam!“

„Dobrá,“ řekl Perry Rhodan. „Zůstaňme tedy prozatím u poručíka Cardifa a...“

Mladík hrdě pohodil hlavou. Z očí mu sršel posměch a ze rtů vyšlo jako nůž ostré: „Dodnes jsem Žil bez rodičů a musel jsem se s tímto faktem nějak vypořádat. I nadále budu Žít bez rodičů. Mám však otázku, Administrátore - dává vám vaše funkce nějaké právo plést se do mého soukromého života?“

„Pokuste se nás pochopit...,“ naléhala znovu Thora.

„Ne!“ řekl tiše a nenávistně. Jeho pohled patřil pouze otci-„Nechci ničemu rozumět... nemohu ničemu rozumět! Já jen nenávidím! Nenávidím svou tvář- která není moje! Nenávidím tuhle hnusnou hubu! Řekl jsem to dost jasně?“

Perry Rhodan musel Thoru podržet. Hrozilo jí zhroucení. Vzlyky otřásaly jejím zesláblým tělem, oči už byly bez slz. Nemohla uvěřit, že slyšela, co právě slyšela.

„Thomasi, chlapče...,“ žadonila, ale Thomas Cardif naléhání své matky neslyšel.

„Administrátore, máte pro mě ještě nějaké rozkazy?“ obrátil se na otce.

„Ano!“ Tohle byl Perry Rhodan, Administrátor Sluneční říše. „Jděte ven, poručíku! Vyhledejte plukovníka Juliana Tiffloa a vraťte se s ním sem. Musím vám připomínat, že jste přísahal Sluneční říši?“

Thomas Cardif poprvé nějak zareagoval. Bez hnutí, se zadržným dechem zíral na otce a pak téměř výhružně odpověděl; „Já na své přísaze trvám, ale vy. Administrátore, mé jí jednoho dne z vlastní vůle zbavíte!“

„To raději nechtě na mně, poručíku!“ odpověděl tvrdě Rhodan. Pohledy se ještě jednou zkřížily, potom poručík Cardif minul Thoru a Rhodana a vyšel na chodbu hledat plukovníka Tiffloa.

Nenašel ho a po půlhodině pátrání ve zničených chodbách podzemní pevnosti se vrátil k Rhodanovi.

„Díky,“ odvětil Rhodan na jeho hlášení. „Zůstaňte u mě, poručíku!“

Cardif mlčel, ale z očí mu létaly blesky.

Pak se vrátily všední starosti - akce, hlášení a rozhodnutí. Rhodan se zamračil, když mu bylo sděleno, že zdejší počítač byl při útoku zcela zničen.

Chvíli přemýšlel a pak řekl: „Jeden těžký a dva lehké křižníky zůstanou na Siliku V. Velitelé těchto tří křižníků mi budou osobně zodpovědní, že po jejich odletu už tento měsíc nikdy nikdo nepoužije jako hvězdnou bránu!“

Thora už u Rhodana nebyla. Poručík Cardif se na ni neptal. Společně se šéfem absolvoval složitou a namáhavou průzkumnou cestu úbojišti pevností. Když se vrátili na palubu DRUSU-SU, byl docela rád, že je zpátky.

Z velínu se Rhodan spojil se spojovou centrálou superobřího křižníku.

„Nastavte spojení s Arkonem III. Chci si promluvit s Regentem. Cekám.“

Poručík Cardif stál bez hnutí vedle Rhodana, který se posadil do křesla pro pilota lodi. Rhodan vypadal, jako by na poručíkovu přítomnost zapomněl, ovšem jeho

volání k těžkému křižníkům KYKLOP prokázalo pravý opak.

„Je na palubě plukovník Tiffior?"

„Ano, pane."

„Čekám na něj ve své kajutě. Konec!"

Perry Rhodan ani teď nevyužil své telepatické schopnosti. Myšlenky jeho syna pro něj byly tabu, ale právo jednat si vzít nedal. Nemínil ten zdánlivě bezvýchodný boj o srdce mladého muže jen tak vzdát.

Pak se ozvala spojová centrála: „Pane, máme Regenta z Arko-nu!"

Rhodan se podíval na kameru. Musela teď zabírat jeho i syna. Jen ať Regent vidí, koho má po boku.

„Tady Rhodan, Regente. Mluvím ze Silika V, soustava 4186-4-162." Jeho hlas zněl studeně, neúprosně, přísně.

„Prosím," odpověděl centrální počítač Arkonu.

„Za pomoci poručíka Cardifa, který stojí po mém boku, se mi podařilo vysvobodit mou ženu z hlubin pevnosti na této planetce. Při příletu..."

•

Regent Rhodana přerušil.

„Neznám žádnou kosmickou bránu Siliko V. Znáám jenom měsíc Siliko V v soustavě 4186-4-162, Rhodane!"

„Regente, má žena byla unesena z Rusufu na palubě speciálních arkonidských lodí. Počítač na Siliku V..."

Vládnoucí počítač ho opět přerušil.

„Neznám žádný počítač na Siliku V, Administrátore Sluneční říše. Zeptej se toho počítače, určitě ti odpoví, že mě nezná. Vaši technici přece snadno zjistí, jestli mezi námi existuje nějaké spojení. Máš na srdci ještě nějaké výtky, Rhodane?"

„Ne," odpověděl Rhodan a ve stejné chvíli Regent zrušil spojení.

Crest tomuto rozhovoru pozorně naslouchal. Na Rhodanův tázavý pohled lítostivě odpověděl: „Tentokrát naši roboti a muži pracovali až moc dobře. Regent už dávno ví, že ze stanice na Siliku V zůstala jen hromada šrotu a jenom proto tak nestydatě lže. Pokud jsem se nepřeslechl, lže i nápadně hloupě. Rhodane, co někdy zní jako hloupost, nemusí být hned skutečná hloupost. Nicméně počítač na Arkonu se najednou cítí nějak silný a já bych rád věděl proč!"

„Dříve nebo později se to dozvíme," odpověděl Rhodan, vstal a vyzval poručíka Cardifa, aby ho následoval.

Vzal ho s sebou do své kajuty. Zanedlouho poté přišel plukovník Tiffior. Rhodan přešel rovnou k věci.

„Plukovníku, jste okamžitě přeřazen zpátky na Zemi. Své nové úkoly se dozvíte přímo na místě. Vaším pobočníkem bude poručík Thomas Cardif. Poletíte s námi na-palubě DRUSUSU. Prosím, dávejte na Zemi dobrý pozor, aby vás nový

pobočník neopustil sluneční soustavu."

Poručík Cardif se postavil do pozoru. „Děkuji vám, Administrátore! To, co se od této chvíle stane, bude pro mě tím pádem mnohem lehčí..."

Perry Rhodan vydržel plamenný pohled svého syna. Pomalu, jakoby pod nelidskou zátěží, odpověděl: „Doufám, že se jednoho dne nebudu muset nutit násilím zůstat jenom Administrátorem! Prosím, poručíku Cardife, jděte!"

Poručík se otočil a šel.

Perry Rhodan a Julian Tiffior se za ním mlčky dívali.

Thomas Cardif odešel. Oba muži mlčeli. Plukovník nakonec prolomil mlčení a stísněně řekl: „Šéfe, váš syn Je mužem dvou světů..."

„Ano," odpověděl unaveně Rhodan. „Ano..., dvou světů," a pak se v kajutě rozhostil klid...